

Тетяна Бондарчук
Кохання, розстріляне снайпером

Тетяна Бондарчук

**КОХАННЯ,
РОЗСТРІЛЯНЕ
СНАЙПЕРОМ**

Старокостянтинів
2014

ББК 84(4Укр-4Хме)6.445.5+66.3(4Укр)

УДК 323.22(477.43)

Б81

Рецензент, коректор – голова Старокостянтинівської організації «Просвіта», член НСЖУ, вчитель-методист, учитель української мови та літератури Старокостянтинівської гімназії Старокостянтинівської міської ради Хмельницької області Ярошно –Проказюк Лідія Іванівна.

Художники-оформлювачі: член Хмельницької спілки митців народного та сучасного мистецтва, учитель образотворчого мистецтва Старокостянтинівської загальноосвітньої школи I-III ступенів №1 Старокостянтинівської міської ради Хмельницької області Чаплінська Оксана Віталіївна; дизайнер ТОВ «Старокостянтинівська меблева фабрика» Білак Ольга Юріївна.

Бондарчук Т. В.

Б81 Кохання, розстріляне снайпером / Т. Бондарчук. —
Хмельницький: «Поліграфіст-2», 2014. - 320 с.

Увазі читачів пропонується книга Тетяни Бондарчук «Кохання, розстріляне снайпером», до якої ввійшли спогади автора про коханого чоловіка, Героя Небесної Сотні, Героя України, патріота, голову Старокостянтинівської міської організації ВО «Свобода», націоналіста, члена виконавчого комітету Старокостянтинівської міської ради, вчителя фізики Старокостянтинівської гімназії, почесного громадянина міста Старокостянтинів, та спогади побратимів, свободівців, друзів, однодумців, соратників, колег, учнів, громади міста Старокостянтинів про Люліну, яка віддала своє життя за майбутнє України, загинула на вул. Інститутській у Києві, рятуючи поранених, 20 лютого 2014 року.

Книга адресована широкому загалу читачів.

ББК 84(4Укр-4Хме)6.445.5+66.3(4Укр)

УДК 323.22(477.43)

КНИГА ВИДАНА ЗА СПРИЯННЯ
ВСЕУКРАЇНСЬКОГО ОБ'ЄДНАННЯ «СВОБОДА»

ХТО, ЯК НЕ МИ!

ВСЕУКРАЇНСЬКЕ ОБ'ЄДНАННЯ

СВОБОДА

Слово про автора

Про народження цієї книги я здогадувалася, бо давно знаю тонку й глибоку поетичну натуру Тетяни Володимирівни, що відгукується, мов еолова арфа, на чуже горе і радість, а тут раптом така непоправна, така недоречна особиста втрата... І ось у руках у мене сигнальний примірник цього безмірного жіночого болю й зворушливої ширості, зодягнутих у приголомшливо прості словесні форми: «Кохання, розстріляне снайпером».

... Про їхнє кохання можна було писати книги, знімати кінофільми, ставити спектаклі. Я завжди милувалася цією чудовою парою, хоча знала їх багато років. Бачила їх разом завжди: у будні, свята, у гімназії, на вулицях міста, на протестних акціях, на мітингах, на Майдані. Це було справжнє, красиве кохання, що заслуговувало на повагу й навіть захоплення. Їхні стосунки – зразок для сімейних пар. А ще вражала єдність душ, сердець, взаєморозуміння, взаємопідтримка в цій сім'ї. Соратники, однодумці, друзі... Рідко зустрінеш, щоб чоловік і дружина були не лише сім'єю, а й такими спорідненими духовно, справді половинками одного цілого, єдиного, нерозривного. У них не просто були спільні думки й почуття, а наче одна думка й одне велике почуття, розділені на двох порівну. Здавалося інколи, що Таня й Сергій навіть дихають синхронно. Вони разом з юного студентського вісімнадцятиріччя йшли по життю нерозлучно. Доля подарувала їм тридцять три роки щасливого подружнього життя. Ділячи радощі й незгоди навпіл, були щасливі й дивилися так закохано одне одному в очі, ніби щойно зустрілися і їм по вісімнадцять юних літ. Всі в місті знали, що це зразкова родина, що вони дуже кохають одне одного. Цього неможливо було не помітити. Хтось ними захоплювався, хтось заздирив їхньому подружньому щастю, а хтось навіть не розумів, бо не вірив, приміряючи їхню небесну окриленість до своєї безкрило-убогої душі, що буває таке кохання. Так, буває. Однак дароване воно не кожному...

Гортаю щемливі сторінки, а в пам'яті зринає презентація першої збірки автора, сповненої світла і тихої радості, що струменіє від червоногарячих кетягів калини, розквітлих під вікном троянд, які викохали вони разом із Сергієм:

Живе поезія в мені –

Приходять, наче друзі, вірші.

Щаслива тим. Летять за днями дні,

А я пишу у світанковій тиші.

А ще з'явилася потреба благородної місії – зберегти пам'ять про рідну людину – коханого чоловіка, зразкового батька, вірного побратима, що вже не належить їй, бо Герої належать народу. Проте їй і тільки їй належить дароване Богом кохання, нехай і розстріляне снайпером, однак не знищене, бо незнищенне. Над ним не владні ні сильні світу цього, ні всевладний час.

У власних спогадах і роздумах авторка мовби вибачається за те, що йде до людей з таким гірким болем. Однак пам'ятаймо, що тільки через біль і страждання до нас приходять очищення й прозріння. На жаль, іншого шляху не дано.

*Ярохно-Проказюк Лідія Іванівна,
голова Старокостянтинівської організації «Просвіта»,
член Національної спілки журналістів України,
учитель-методист, учитель української мови
та літератури Старокостянтинівської гімназії
Старокостянтинівської міської ради
Хмельницької області*

Передмова

*Моєму коханому чоловікові Сергію,
Героєві Небесної Сотні, присвячую*

Шукаю спасіння від горя і відчаю. Переконаю себе, що повинна жити далі заради збереження пам'яті про мого дорогого, коханого чоловіка, друга, соратника, жити заради нашого синочка, жити, щоб продовжити справу Сергія.

І тому я стою в його наметі, де він роздавав газети «Свобода». А ввечері розношу свободівську пресу вулицями Старокостянтинова.

Пишу статті про важливість українського націоналізму. Допмагаю нашим хлопцям-свободівцям розбудовувати партію.

А ввечері розмовляю з портретом мого коханого, доповідаю йому, що зробила за день.

Я не маю права бути просто жінкою, яка оплакує вбитого снайпером чоловіка, тому що завжди була йому не лише дружиною, а й соратницею, бойовою подругою.

Щоб не збожеволіти від горя, не втратити здоровий глузд і продовжити справу мого коханого, взялася за написання книги «Кохання, розстріляне снайпером». Згадую кожну мить, прожиту із Сергієм. Згадую, як народжувалося наше кохання. Згадую 33 роки щасливого подружнього життя.

Нам здавалось, що так буде завжди, до глибокої старості. Ми думали, що так і житимемо, міцно тримаючись за руки.

Злочинна банда Януковича і вбивця-снайпер розпорядилися по-своєму, усе вирішили за нас.

Мій коханий Сергій у Небесній Сотні, уже з неба вболіває за долю України. А я залишилась на цій землі без нього, як тіло без душі, як людина, у якій вирвали серце.

Але я тепер точно знаю, що кохання не вмирає. Не можуть розтопати, знищити, розстріляти його ні Янукович, ні його прихвосні, ні снайпер. Як би вони цього не хотіли, це їм не під силу, бо не залежить кохання від доларів, золота, матеріальних благ і посад. Убили мого Сергія, який був без зброї, без бронежилета, коли виносив поранених із передової на вулиці Інститутській, рятував побратимів. А кохання живе в моєму серці. Так буде завжди. Я люблю і любитиму мого Сергія. Кожен день я говорю про це йому. А він із любов'ю дивиться на мене з портрета.

Наше кохання вбити неможливо. Воно житиме, поки живу я.

Вернись, коханий!

*Моєму коханому чоловікові
Бондарчуку Сергію Михайловичу,
Герою Небесної Сотні, присвячую*

Пливуть хмаринки небом ніжно-білі.

Вдивляюся у небесну височінь.

Де ти, коханий? Відгукнися, милий!

Вернись до мене. Із небес прилинь!

Тебе люблю, коханий мій, єдиний.

Без тебе так самотньо на землі.

В Небесній Сотні ти, в новій родині.

Тебе між хмарами шукаю я в імлі.

Вернись до мене. Я тебе благаю.

Вернися, любий. Я тебе так жду.

Тебе безмежно, віддано кохаю.

І між зірками я тебе знайду.

Всміхнись мені хмаринкою і сонцем.

Змий мої сльози дощиком рясним

І зазирни трояндою в віконце,

Прийди живим у неспокійні сни.

Розвій тривоги, обійми за плечі.

Скажи мені, коханий: «Я живий!»

Та плаче зірка з неба в тихий вечір:

«Небесній Сотні вічний упокій!»

А я не вірю й вірити не буду

У смерть твою. Чекатиму тебе,

Тебе, коханий мій, я не забуду.

Вернись до мене, милий, із небес.

Тебе я бачу в кущику калини,

В бузку цвітінні, краплях дощових.

Тебе я бачу в небі синім-синім.

В Небесній Сотні ти серед живих.

Заповіт Небесної Сотні

Небесна Сотня дивиться на нас
 Із вірою, надією, любов'ю.
 «Про Україну всім подбати час!» –
 Вони говорять подвигом і кров'ю.
 Герої Сотні, лицарі добра
 Благають нас любити Україну.
 В двобій зі злом вступити нам пора.
 Воскресне, посміхнеться Батьківщина!
 Безсмертна Сотня з неба, із зірок
 Хвилюється за долі українців.
 По них звіряймо ми щоденно крок.
 Почуймо заклик: «Просимо, боріться!
 Бо Україна наша над усе!
 Вона найкраща в світі і єдина!»
 Слова ці вітер з хмарки принесе.
 Відважна Сотня в небі синім-синім
 Нам шле свій особливий заповіт.
 Лунає з неба: «Слава Україні!»
 І плаче, плаче яблуневий цвіт.
 І журиється за Сотнею калина.
 Небесна Сотня дивиться на нас
 Із вірою, надією, любов'ю.
 «Про Україну всім подбати час!» –
 Вони говорять подвигом і кров'ю.
 І стукають у душі і серця,
 Цвіла щоб незалежна Україна.
 Боролась мужньо Сотня до кінця.
 Ми заповіт їх виконать повинні.

Герої не вмирають

Героям Небесної Сотні присвячую

Революція Гідності в бій покликала Вас.
Тіло й душу поклали Ви за державу, за нас.
Проти влади бандитської славні лицарі йшли.
На Майдані у Києві Ви безсмертя знайшли.
Вічна слава героям! Сотні Небесній хвала!
Бо не вмирають герої, вічні борці проти зла!
«Понад усе Україна!» - в серці кожного з Вас.
Ваша мужність – сьогодні всім нам дороговказ.
У небесах блакитних славний тепер загін.
Там чоловік коханий, брат, зовсім юний син.
Вам би жити, любити і радіти весні.
Та довелося родині звістки отримати сумні.
Ви піднялись на небо, наче в ключі журавлі.
І залишили нам пам'ять світлу про Вас на землі.
Бо не вмирають герої, а живуть у віках.
І не зміліє любові, шани людської ріка.
Плаче від горя небо, хмарка темна від сліз.
Крапають, крапають сльози із білоріх беріз.
А за хмарами в небі Сотня відважна стоїть,
Щоб незалежній державі вічно у мирі жити!

Спасав поранених і думав про майбутнє
Для всіх для нас, наступних поколінь,
Щоб незалежність істинну здобути,
Байдужість подолати, лінь.

Ти не хвилюйся, друже, побратиме.
«Хто, як не ми?» - звучить у нас в серцях.
А Україна-матінка цвістиме.
То заповіт Учителя-бійця.

Небесна Сотня шлях нам всім вказала.
Той шлях важкий, тернистий, нелегкий.
Усьому світу Сотня показала,
Що Україні бути навіки!
«Хто, як не ми?» –
Ти кликав нас, Сергію.
Тепер в Небесній Сотні, з висоти
Допомагаєш втілювати мрію:
У мирі, щасті Україні, щоб цвісти!

«Хто, як не ми?» – твій заповіт-прохання.
А ти в безсмертя, ти вже до зірок.
Не марні кров, Сергію, і страждання.
Звіряєм по Небесній Сотні крок.

Загинув 20 лютого 2014 року на вулиці Інститутській від кулі снайпера, коли виносив поранених.

Рішенням сесії Старокостянтинівської міської ради Сергію присвоєно звання «Почесний громадянин міста Старокостянтинова». Його іменем названа вулиця, на якій він жив. У пам'ять про Героя Небесної Сотні Сергія Михайловича Бондарчука відкрили дві меморіальні дошки: на будівлі Старокостянтинівської гімназії, де працював Сергій Бондарчук, та на будинку, де мешкав Герой.

Верховна Рада прийняла Постанову про присвоєння звання «Герой України», в якій рекомендувала Президенту України присвоїти звання «Герой України» загиблим учасникам акцій протесту, у тому числі Бондарчуку Сергію Михайловичу. За це рішення проголосували 346 зі 372 народних депутатів, зареєстрованих у сесійній залі.

На спільному засіданні ради та педагогічної ради Старокостянтинівської гімназії прийнято рішення про порушення клопотання щодо присвоєння закладу імені Сергія Михайловича Бондарчука. Незабаром заклад, у якому працював мій чоловік, носитиме його ім'я.

Розроблено ескіз Пам'ятного знака, присвяченого Небесній Сотні. Робочою групою схвалено проект, підготовлений художником Кошубою Віктором Тихоновичем та за пропозиціями інших фахівців.

Щиро дякую підприємцям міста Старокостянтинова: Поліщук Галині Петрівні, Радзівському Олександровичу, Вербі Олегу Олександровичу, Матвійчуку Аркадію Івановичу, Кравцю Валерію Васильовичу, Лещу Віктору Костянтиновичу, які виготовили Пам'ятний знак Героям Небесної Сотні за власні кошти.

Низький уклін ВО «Свобода», народному депутатові України Ігорю Михайловичу Сабію, голові Хмельницької обласної ради Івану Ярославовичу Гончару, голові Хмельницької обласної організації ВО «Свобода», першому заступнику Хмельницької ОДА Олександровичу Сергієвичу Симчишину, міському голові Старокостянтинова Миколі Степановичу Мельничуку, раднику міського голови Юрію Володимировичу Мудрику, голові районної ради Олександровичу Володимировичу Коханюку за організацію роботи щодо вшанування пам'яті мого чоловіка.

1 вересня 2014 року на центральній площі міста Старокостянтинова урочисто відкрито Пам'ятний знак Героям Небесної сотні, у тому числі і моему коханому Сергієві; у Ладигівській загальноосвітній школі І-ІІІ ступенів – меморіальну дошку в пам'ять про нього як учня та випускника закладу.

Прийнято рішення Старокостянтинівської районної ради про нагородження нагрудним знаком «Почесний громадянин Старокостянтинівського району» Бондарчука Сергія Михайловича.

Вдячна всім патріотам України, однопартійцям, громаді міста Старокостянтинова та Старокостянтинівського району за вшанування пам'яті мого коханого чоловіка. Низький вам уклін від імені всіх родин Героїв Небесної Сотні, членів громадської організації «Родина Героїв Небесної Сотні» та мене особисто!!!

Дізналась, що ми з Сергієм – земляки, він із Старокостянтинівського району.

Хлопець був увічливим і тактовним. Спілкування з ним приносило задоволення.

З цього дня він став моєю тінню. Чекав мене після занять, супроводжував скрізь.

Про день нашої зустрічі жартував: «Ти – мій подарунок від Бога на день народження».

То була найщасливіша осінь у нашому житті. Золоте листя, як барвистий килим, стелилось під ноги. Ми гуляли вулицями, парками древнього Кам'янця-Подільського, милувалися зорями, і весь світ здавався дивовижним.

Дивилися в очі одне одному – і були надзвичайно щасливими.

«Я кохаю тебе!» – звучало ніжно й піднесено у вечірній тиші, а в очах Сергія було стільки любові, ніжності, відданості.

Фізик-математик, простий сільський хлопець так говорив про свої почуття і так умів любити, що позаздрили б по-доброму лірики й філософи. Він вразив мене своєю ерудицією, гострим розумом і щирістю.

Сергій завоював моє серце назавжди. Так народилось наше кохання.

Так ніхто не кохав...

Це було кохання з першого погляду, наче грім із ясного неба, яке , ніби блискавка, пронизало наші серця і з'єднало нас назавжди.

У нас «виросли крила». Світ ми сприймали радісно, все бачили, наче через рожеві окуляри.

Ми гуляли, взявшись за руки, зеленими парками, вулицями старовинного Кам'янця-Подільського. Дивились один одному в очі – і бачили любов, були неймовірно щасливими. Мріяли, будували плани, вірили, що доля буде прихильною до нас.

Здавалось, що саме про нас написав Володимир Сосюра:

Так ніхто не кохав.

Через тисячу лиш приходять подібне кохання.

В день такий розцвітає весна на землі

І земля убирається зрання.

Була золота осінь, а в наших серцях панувала весна.

Давай одружись!

Ми, як завжди, після пар гуляли вулицями Кам'янця-Подільського. Тримались за руки, відчуваючи без слів любов і тепло наших сердець. Ми знайшли один одного в цьому світі, стали єдиним цілим. Нам завжди було добре разом.

Проходили повз РАЦС, і раптом Сергій сказав: «Давай одружись! Будь моєю дружиною!» Я, не задумуючись ні на мить, тому що давно вже все для себе вирішила, відповіла: «Так! Я вийду за тебе заміж!»

Очі Сергія засяяли радістю. Він підхопив мене на руки і закружляв у дивовижному, одному йому відомому танку...

Здивовані перехожі спостерігали за нашим щастям.

Ми в той час були студентами третього курсу, і, зрозуміло, наших рідних шокувало таке рішення адже нам було лише по 19 років. У мене померла мама, у Сергія – батько.

Мої бабуся і тато, мама мого нареченого хвилювались, що ми не зможемо навчатися в інституті, що одруження завадить цьому.

Ми ж наполягали на своєму і таки одружились.

Не було фати і білого плаття, гучного бенкету. Але було скромне студентське весілля, після якого нам виділили маленьку кімнатку в підвальному приміщенні студентського гуртожитку. На вікнах були ґрати, а через скло ми бачили лише ноги перехожих.

У нас було дві стипендії, 2 тарілки, 2 чашки. А ми були такими щасливими!

Пліч-о-пліч сиділи над підручниками в читальній залі. Сергій старанно вчив теоретичну фізику і тригонометрію, я – мовознавство та риторіку.

А вечорами, взявшись за руки, гуляли алеями парків. Місяць був мовчазним свідком нашого щастя. Велетенські каштани бачили наші обійми і слухали: «Я люблю тебе!»

Ми щодня ходили в кіно, цілувалися в останньому ряду. Невимовним щастям озивалося серце на кожен його доторк до моєї руки.

А наша кімнатка у підвалі здавалась нам справжнім раєм. Ми облаштували її по-своєму, зробили затишною.

Там, у підвалі, тривав наш медовий місяць, який не закінчився упродовж 33 щасливих років подружнього життя, продовжувався до пострілу снайпера.

Я відчувала, що народиться хлопчик. Без жодних УЗД була впевнена, що це саме синочок. Я щодня розмовляла з майбутньою дитинкою, співала їй пісні, ніжно називала синочком.

Сергій також дуже серйозно готувався до батьківства, багато читав про виховання дитинки. Наш ще не народжений синочок, мабуть, уже тоді відчував, як ми його любимо і чекаємо. Це була дуже бажана дитинка. Усі місяці, коли ми чекали народження синочка, мріяли про його щасливе майбутнє, про те, яким він буде розумним, здоровим, сильним, як ми будемо виховувати його, ростити у щасті, дарувати свою любов.

Жили дружно в хаті моєї бабусі Марії, побудованій у 1949 році, разом із бабусею та моєю молодшою сестричкою Олею.

Кохання допомагало нам долати бідність, матеріальні, побутові проблеми. В нашій хаті на багато років поселилися любов і щастя.

Нас єднала школа

Я закінчила філологічний факультет Кам'янець-Подільського педагогічного інституту, одержала направлення в Старокостянтинівську середню школу №8, повернулась у рідне місто в 1982 році і ще рік чекала Сергія, «вчила свого студента». У червні 1983 року мій коханий завершив навчання в інституті й розпочав педагогічну діяльність у Поповецькій восьмирічній школі на посаді вчителя фізики та математики.

Це були перші кроки молодого вчителя – зі своїми труднощами, сумнівами, проблемами. Поряд був чудовий педагогічний колектив Поповецької школи, який радо, доброзичливо зустрів молодого вчителя, підтримав. Саме тут Сергій під керівництвом мудрих наставників – педагогів школи здобув практичні знання з педагогіки та психології, що різко відрізнялися від інститутських підручників.

Сергій став повноправним членом колективу, з яким його пов'язували добрі, щирі, дружні, доброзичливі стосунки. Ми разом часто бували в Попівцях на різноманітних масових заходах, родинних святах членів колективу.

Молодому вчителеві Поповецької школи було доручено працювати і у вечірній школі.

Для Сергія це були роки становлення як успішного вчителя. Вони були щасливими завдяки людям, що його оточували.

Чоловікові поталанило працювати в дружному, творчому колективі колег-однодумців, про яких завжди згадував з великою повагою і любов'ю, серед яких у нього до сьогодні залишилися багато друзів.

Діти сприйняли молодого вчителя з радістю, позитивно, відчували в ньому друга. Ця дружба збереглася на багато років, донині. Серед вихованців чоловіка, колишніх учнів Поповецької школи, є члени ВО «Свобода».

Сергію доводилося багато ходити пішки, їздити на велосипеді, добираючись у сільську школу в сніг, дощ, заметіль, у будь-яку погоду. Але це його не лякало. Він любив дітей. А учні Сергія, випускники різних років, і тепер з повагою згадують молодого вчителя фізики та математики, який був не лише вчителем, а й їхнім другом, грав із ними у футбол, волейбол, баскетбол.

Неодноразово, живучи у місті Старокостянтинові, уже працюючи в Старокостянтинівській гімназії, Сергій ходив на зустрічі з випускниками Поповецької школи, у яких був класним керівником, учителем фізики й математики. На довгі роки його пов'язала з колишніми вихованцями щира дружба. Тепер уже дорослі, вони згадують свого вчителя добрим словом і з любов'ю.

Ми завжди допомагали одне одному, обговорювали шкільні питання, радились, як діяти в тому чи іншому випадку. Своїми успіхами в професійній сфері ми завдячуємо одне одному. Разом читали літературу з педагогіки та психології, аналізували різні життєві ситуації, шукали індивідуальний підхід до своїх учнів. Школа, справа, якій ми присвятили свої життя, єднала нас. Були в нашому житті семінари, методичні об'єднання, відкриті уроки, конкурси «Вчитель року», до яких ми завжди готувалися разом, давали один одному поради, допомагали виготовляти наочність, підбирати технічні засоби. Ми були не лише чоловіком і дружиною, але й колегами, яким завжди було чим поділитися одне з одним: своїми ідеями, творчістю, знаннями. А коли поверталися після роботи додому, на нас чекали «домашні педагогічні ради», бо нам хотілося розповісти про свої здобутки і проблеми. Так було завжди. Ми присвятили себе школі й дітям, з любов'ю робили свою справу й були щасливими від того, що поряд є людина, яка розділяє твої погляди, з якою маєш спільні інтереси.

Школа давала нам можливість відчутти себе щасливими, реалізувати себе в професійній сфері.

З 1997 року мій Сергій викладав фізику в Старокостянтинівській гімназії Старокостянтинівської міської ради Хмельницької області, тут став учителем-методистом, координатором Всеукраїнського фізичного конкурсу «Левеня» в місті Старокостянтиніві. Мав теплі, доброзичливі стосунки зі своїми учнями, колегами. Був задоволений, що присвятив своє життя роботі з дітьми. Я ж щиро раділа його успіхам.

Душу й серце він віддавав своїм вихованцям. Подовгу затримувався після уроків, щоб допомогти всім дітям, хто того потребував. Був керівником гуртка «Юний фізик», завідувачем фізичного кабінету.

За спогадами учнів, Сергій Михайлович – талановитий учитель, цікавий, ерудований співрозмовник, щира, добра, порядна людина. Вони називають його Вчителем усього, що є на світі.

У багатьох серцях гімназистів він посіяв зерна патріотизму, українського націоналізму, любові до України. Завжди усміхнений, у вишиванці, приваблював до себе людей. Своєю толерантністю завойовував серця вихованців. Його «Слава Україні!» було звичним у гімназії і для дітей, і для членів колективу. Серед його дорослих вихованців, у яких він був класним керівником, учителем фізики, астрономії, є члени ВО «Свобода», які й тепер намагаються наслідувати його у боротьбі за процвітання України – справжньої незалежної держави, у любові до рідної землі.

Сергій був зразком для своїх учнів у всьому. Займався спортом, багато читав і знав про оздоровлення, загартування, не мав шкідливих звичок, пропагував здоровий спосіб життя. Після уроків грав зі своїми вихованцями в настільний теніс, волейбол, шахи.

Він завжди з радістю не йшов, а біг до гімназії, де щедро ділився з учнями своїми знаннями з фізики, астрономії. А ввечері, як стемніє, поспішав знову до вихованців, щоб показати їм у телескоп зоряне небо, відкрити таємниці далеких галактик.

Сергій брав активну участь у виставках педагогічних ідей та знахідок «Старокосянтинів на шляхах реформування», «Хмельниччина на шляхах реформування», мав власні методичні посібники.

Активно впроваджував у практику роботи інноваційні технології, багато років працював за технологією осмислювально-концентрованого навчання.

У 2013 році Сергій став переможцем міського та учасником обласного етапів конкурсу «Вчитель року-2013» в номінації «Фізика». Це були наші спільні хвилювання, підготовка, радість перемоги. Ми всі турботи і радість ділили навпіл.

Мій чоловік захоплювався історією України, досконало вивчав її, багато знав у цій царині, щедро ділився своїми знаннями з гімназистами та учнями інших закладів освіти міста.

Народження синочка

З квітня 1984 року народився маленький хлопчик, наш синочок, бажана й довгоочікувана дитина. Ми з Сергієм були, здавалося, найщасливішими у світі людьми. Мій коханий чоловік, забираючи нас із сином із пологового будинку, гордо ніс малятко в білосніжній підковдрі з блакитною стрічкою.

Сергій був зразковим батьком. Він носив сина на руках, пригортаючи до себе, про щось йому по-чоловічому розповідав.

А далі були недоспані ночі над ліжечком дитини, прогулянки з маленьким, який мирно спав у дитячому візочку, вулицями міста, перші казки з вуст тата, зусилля Сергія щодо загартування, фізичного й розумового розвитку синочка.

Народження дитинки ще більше зміцнило наші почуття і зробило нас ще щасливішими.

Ми щохвилини спостерігали, як росте, розвивається наш синочок, мріяли про його щасливе майбутнє. Він був нашою втіхою і великою радістю.

Наш маленький Володимир Сергійович уже впевнено агукав і посміхався нам, а ми разом схилялися над його ліжечком і розмовляли з ним, по черзі брали на руки.

Синочок був оточений любов'ю. Дитині щедро дарували її ми, батьки, мої бабуся Марія й сестричка Оля, вся рідня.

Він ріс на радість нам розумним, фізично розвиненим, здоровим, добрим, порядним, схожим за характером на мого Сергія.

А коли син готувався до вступу у військовий університет, тато взував кросівки і разом із ним бігав, виконував вправи на турніку, готував юнака до випробувань з фізичної підготовки.

Батько прищепив синові любов до України, спонукав цікавитися її історією. У пам'яті найважливіші моменти із життя нашої родини. Ніби кадри в кіно – випускний вечір у гімназії, вступ сина у військовий університет, присяга, випуск в університеті, синове весілля,

звання капітана, успіхи синопка в роботі.

Вони завжди поряд – батько і син. Торкаючись плечем до плеча, довірливо дивлячись один одному в очі, з любов'ю допомагаючи у всіх справах, мої найрідніші, найдорожчі чоловіки радіють спілкуванню, тішаться тією близькістю, що єднає їх.

А моє серце переповнене величезним щастям, іскристою радістю, коли дивлюся на них.

Мріяла і молилася лише про одне: нехай минають роки, а незмінними залишаються особливі стосунки батька й сина, татова мудрість, синова щирість!

У хаті весело й гамірно... Мої «хлопці» знову «мітингують», голосно обговорюють розв'язок задач, політичні новини чи нову книгу з історії України. А я готую для них, моїх рідних, смачну вечерю.

Тільки б ви були щасливими, жили довго-довго у радості й любові, мої дорогі, адже я так люблю Вас!

Моя половинка

Нам завжди було добре разом. Ми могли годинами розмовляти про політику, історію України, педагогіку, про що завгодно. Сергій був цікавим співрозмовником, надзвичайно ерудованою людиною. Він багато знав, читав, умів логічно й послідовно висловлювати свої думки.

Ми могли просто пліч-о-пліч сидіти поряд мовчки, без слів, і я завжди знала, про що він думає. Нам і слова не були потрібні, ми і так розуміли одне одного.

А тепер я сиджу біля його портрета чи біля його могили, розмовляю з ним і точно знаю, що б він сказав, як би він діяв у тій чи іншій ситуації.

Сергій – мій порадник, помічник і сьогодні. А я – його перекладач, парламентар на цьому світі.

Мій коханий був дивовижною, прекрасною людиною, найкращим чоловіком і батьком. Нам так не вистачає його щохвилини.

Він здійснював усі мої бажання, реалізовував усі мої мрії, обожнював мене, носив на руках у прямому й переносному значенні цих слів, оберігав родину від усіх негараздів.

Він щиро дарував свою любов мені й синочку, вмів бути уважним, ніжним, зробив наше сімейне життя казкою. Кожен день нашого спільного життя – велике щастя. Щастя – коли тебе розуміють. А в нашій родині було саме так.

Презентація книги «Живе поезія в мені...»

Я з дитинства писала вірші й прозу. Коштів для того, щоб видати книгу, у нас ніколи не було. Жили дуже скромно, і про видання власної книги я і мріяти не могла.

Але у 2012 році за сприяння педагогічного колективу Старокостянтинівської загальноосвітньої школи I – III ступенів №1 матеріали для книги були систематизовані. Про її друк у місті Хмельницькому, фінансування витрат на видання книги подбала Хмельницька обласна організація ВО «Свобода».

І ось щастя – новенькі книги лежать переді мною, а мій Сергій радіє моїй збірці і захоплено, з любов'ю дивиться на мене.

У квітні 2012 року у переповненій актовій залі школи відбулась презентація моєї книги «Живе поезія в мені».

Приїхали голова обласної організації ВО «Свобода» Ігор Сабій, свободівці з Хмельницького, обласне телебачення.

Прийшли колеги, учні, друзі, рідні. Було багато теплих, щирих слів, квітів.

А в першому ряду сидів мій коханий Сергій, посміхався мені, і в його очах було стільки любові й ніжності.

Поряд із таким чоловіком виростили крила, гріх було не писати віршів, прози, пісень. І я писала. Тому що була найщасливішою жінкою на землі від його любові. Я була коханою. Прокидалась із його любов'ю і зачинала коханою. Щодня, щохвилини бачила захоплення, любов і ніжність в очах Сергія.

Тому й жила в мені поезія. Бо в моєму житті був він, мій коханий чоловік.

І я писала про любов до нього, до нашого синочка, до рідної землі, до України, до природи, до рідної мови, про важливі проблеми сьогодення й минулого.

А мій Сергій був першим слухачем, критиком, рецензентом моїх віршів і прози.

Особливо йому подобались ось ці мої твори:

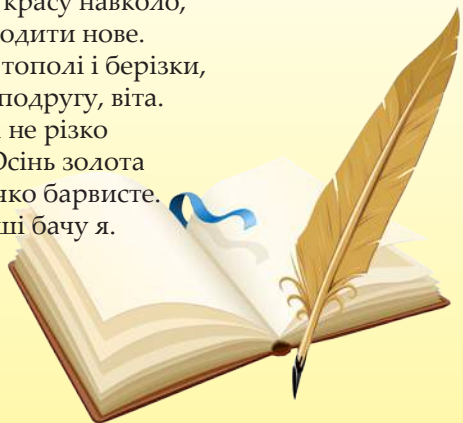
ІЗ ЦИКЛУ «ЩАСТЯ МАТЕРИНСТВА»

ЖИВЕ ПОЕЗІЯ В МЕНІ...

Живе Поезія в мені,
Приходять, наче друзі, вірші.
Іскристі, радісні, а іноді сумні,
Щоб звеселити душу, серце тішить.
Приходять з вітром і дощем весняним
І зазирають з сонечком у вікна.
Вночі приходять й на світанку, рано.
Приходять вірші в дні зимові, літні.
І, як гроза, застануть ненароком,
Коли не жду, не думаю писать.
Вони – дзвінок, що кличе на уроки.
І їх не вдасться зупинити, заколисать.
«Пиши», – шепочуть і благають вірші.
«Пиши!» — Поезія наказує мені.
Приходять вірші у вечірній тиші
І не дадуть заснути навесні.
Я бачу їх в танку сніжинок ніжних,
Зустріну їх у вальсі дощовім,
У людях працьовитих і успішних.
Прийдуть знов вірші. Впевнена у тім.
Прийдуть на вулиці і за столом робочим.
Прийдуть до мене, завітають знов.
Вони розбудять тихо серед ночі.
Писати змусять, не чекать умов.
Щаслива тим і дякую я долі
За світле диво, що в душі живе,
За радість бачити красу навколо,
В знайомому знаходити нове.
Мені всміхаються тополи і берізки,
А горобина, наче подругу, віта.
І обіймає ніжно, а не різко
Північний вітер. Осінь золота
Мені дарує листячко барвисте.
У нім поезію і вірші бачу я.

З ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ, НАША ДЕРЖАВО!

З днем народження, наша державо!
Незалежна країно, приймай
У дарунок багаті врожаї,
Сміх дитячий, квітковий розмай,
Мирне небо і сонце ласкаве,
Дощик літній і навіть грозу.
Незалежна українська державо,
Все тобі: на світанку росу
І вечірню зорю-зоряницю,
Ясний місяць і шелест дібров.
Ми твою відзначаєм річницю.
Лиш тобі наша вдячність, любов.
Вірим в світле майбутнє держави,
В незалежність, країно, твою.
На віки тобі, матінко, слава.
Із джерел твоїх воду я п'ю.
Одягну знову я вишиванку.
І радію життю я щодня.
Українонько, доброго ранку!
Україно, щасливого дня!
Хай нещастя тебе обминають!
І могутньою, сильною будь!
Хай у цілому світі всі знають:
Незалежність зуміла здобуть
І зумієш її захистити!
Українонько, будь і цвіти!
Незалежній державі щоб жити
На роки, на віки, назавжди!

ВИШИВАНКА

Одягну знову я вишиванку.
Приголубить Українонька враз.
І зігріє, як матінка, зранку,
І віддасть мені чітко наказ:
Жить по правді, служить Україні,
Не шукати найлегших доріг,
Передати любов свою сину,
Щоб і він Україну беріг.
Обійме, приголубить сорочка,
Оберіг мій надійний від зла.
Наче ніжно промовить й пророче:
«Тільки б наша країна жила,
Зберегла назавжди незалежність...»
Чую трепетне слово-наказ.
Вишиванку візьму обережно,
Притулю до грудей ще не раз.
Кожна ниточка рідна до болю.
Кожна барва словами бринить,
І червоне із чорним, мов доля,
На моїй вишиванці в цю мить.
Я пишаюсь, що я – українка,
Що Україна – матуся моя.
Я співатиму голосно, дзвінко,
Щоб жила незалежна земля.
Я писатиму вірші іскристі,
Добуватиму перли із слів,
Одягну вишиванку, намисто,
Щоб ніхто і сказати не смів:
«Малоросія, нет України...»
Ні, Українонька наша жива,
Жити буде! І знову полине
Гімн Державний, могутні слова.
Вишиванка горить, пламеніє...
Й на Майдані знов Гімн зазвучить.
Об'єднає нас віра, надія:
Многі літа державі ще жить.
Незалежній, величній, могутній.
У достатку, без війн і біди.
Вірю щиро, що так усе буде!
Хай живе Україна завжди!

МАДОННА В РОКИ ГОЛОДОМОРУ

МОЇЙ БАБУСІ МАРІЇ ПРИСВЯЧУЮ

Схилилась над колисочкою мати
У хаті – пустці в українському селі.
Як жити, діточок прогодувати?
Холодний піт у жінки на чолі.
Вони, маленькі, просять знову хлібця
І шарпають матусю за полу.
На долю горя випало по вінця.
Ось мертвих знов збирають по селу.
У серці жак. Поїхала підвода...
На ній і мертві, і напівживі.
А скільки голод вже забрав народу!
Щоденно жертви все нові й нові.
Пішли з життя дочасно мама й тато.
Залишив з горем наодинці чоловік.
Не мала сили, щоб як слід їх поховати.
Що ще готує тридцять третій рік?
Немає хліба. Продані всі речі.
У хаті- пустці із дітьми одна.
Лиш Матір Божа жінці посміхнеться.
Лише ікона в рушниках біля вікна.
Попухли ноги, і ходити важко.
А діти просять їсти. Що робить?
Заплющить очі і померти краще,
Ніж слухать: «Хлібця...» і усе ще жить.
Сьогодні жити. А чи буде завтра?
Затих в колиці назавжди синок...
Притислась до матусі ніжно донька...
Дай сили, Боже, ще ступити крок,
Узяти доні крихітну долоньку.
Поцілувать малечу: «Потерпи...
Йй за нами, мабуть, прийде Бозя скоро».
Сплелися ніжно- ніжно дві руки:
«Немає хлібця і не буде, доню.
Терпи, дитинко. Прошу, потерпи».
Сивіють з горя материнські скроні:
«Поспи, маленька, краще, доню, спи».
Світанок тихо заглянув у хату.
Завмерли мама й доня навіки.
Нема кого в колиці колихати

Й нема кому потиснути руки.
 Не зазвучить тут більше колискова.
 Просити хлібця дітки не прийдуть.
 Не зможе Матір підвестися знову.
 Чи вправі ми всі отаке забуть?
 Гуляє вітер в українській хаті,
 У хаті- пустці тільки рушники
 І Матір Божа, що благає супостатів
 Спинити голод в Україні навіки.
 І мертва Матір, як сільська Мадонна,
 До серця донечку притисла назавжди.
 З'єдналися в обіймах дві долоні.
 З'єдналися в хатині три біди.
 Синок в колиці, донька біля столу...
 Не просять хліба, сплять вже вічним сном.
 І з ними Матір юна захолола.
 А смерть чатує все ще під вікном.
 Сільська Мадонно, мати українська,
 Про тебе заспівають ще пісні.
 Тобі, Мадонно, ще поставлятьobelіски.
 І намалюють очі ці сумні.
 Про тебе, Матір, ще напишуть оди,
 Найкращі вірші принесуть до ніг.
 Мадонно українського народу,
 Велична Мати – вічний оберіг.

РОЗДУМИ ПРО ДОЛЮ ДЕРЖАВНОЇ МОВИ

Дивлюсь засідання Ради Верховної.
«Бої» і суржику розмаїття...
Кажуть, не час для політики мовної,
Не час для духовності та освіти.
Російська мова звучить повсюди.
А де ж десята Конституції стаття?
В якій країні живемо ми, люди?
Чому не дбаємо про майбуття?
З трибуни про щось волають «товарищи».
Ідуть у хід стільці-аргумент...
У раді, на жаль, тепер б'ються, лаються.
Культура сьогодні вже знищена вщент.
Немає там місця для мови державної.
Зневажена, вигнана звідти вона.
І вже не потрібна тепер вона армії,
Й чинівнику мова «тепер не нужна».
Велична, красива, достойна поваги...
Живи, наша мово, живи у віках!
Монголи ми з Вами чи, може, варяги?
Чи, може, араби? Чи Бог наш – аллах?
Коли ж українці, то згляньмося, друзі,
На мову державну, основу основ!
Відчуймо себе не «в Советском Союзе».
Усі в Україну вернімося знов!

ЛІТО

Завітало літо в рідне місто.
Горобина одягла намисто.
Пісня солов'їв уранці лине.
Славлять птахи Старокостянтинів.
Посміхнулась явору калина:
- О, яка чудова літня днина!
Явір ніжно подрузі промовив:
- Я цілком з тобою, люба, згоден!
Шелестить листочками берізка:
- Ти прекрасна, земле українська!
Рідне місто в зелені і квітах.
Весело щебечуть наші діти.
Літо нам дарує сміх і сонце.
Зазирає липа у віконце.
Посміхається каштан мрійливо.
Хмарка набігає. Раптом ... злива.
В зелені потоне рідне місто.
Стане місто урочисто-чистим.
І троянди пахнуть так духмяно
В нашій місті на світанку, рано.
Літечко у місто завітало.
Ви разом сьогодні з сонцем встали?
Босоніж пробіглись по травичці?
Посміхнулись ластівці, синичці?
Чи умились ранньою рососою?
Будьте в мирі із самим собою!
І в калюжах Ви побачте ... зорі!
На деревах крапельки прозорі.
В місто наше завітало літо.
І кущі бузку дошем уміті.
І сміється Старокостянтинів!
І радіє небо синє-синє!
Бо у місті літо – ясне диво.
Будьмо й ми привітні і щасливі!

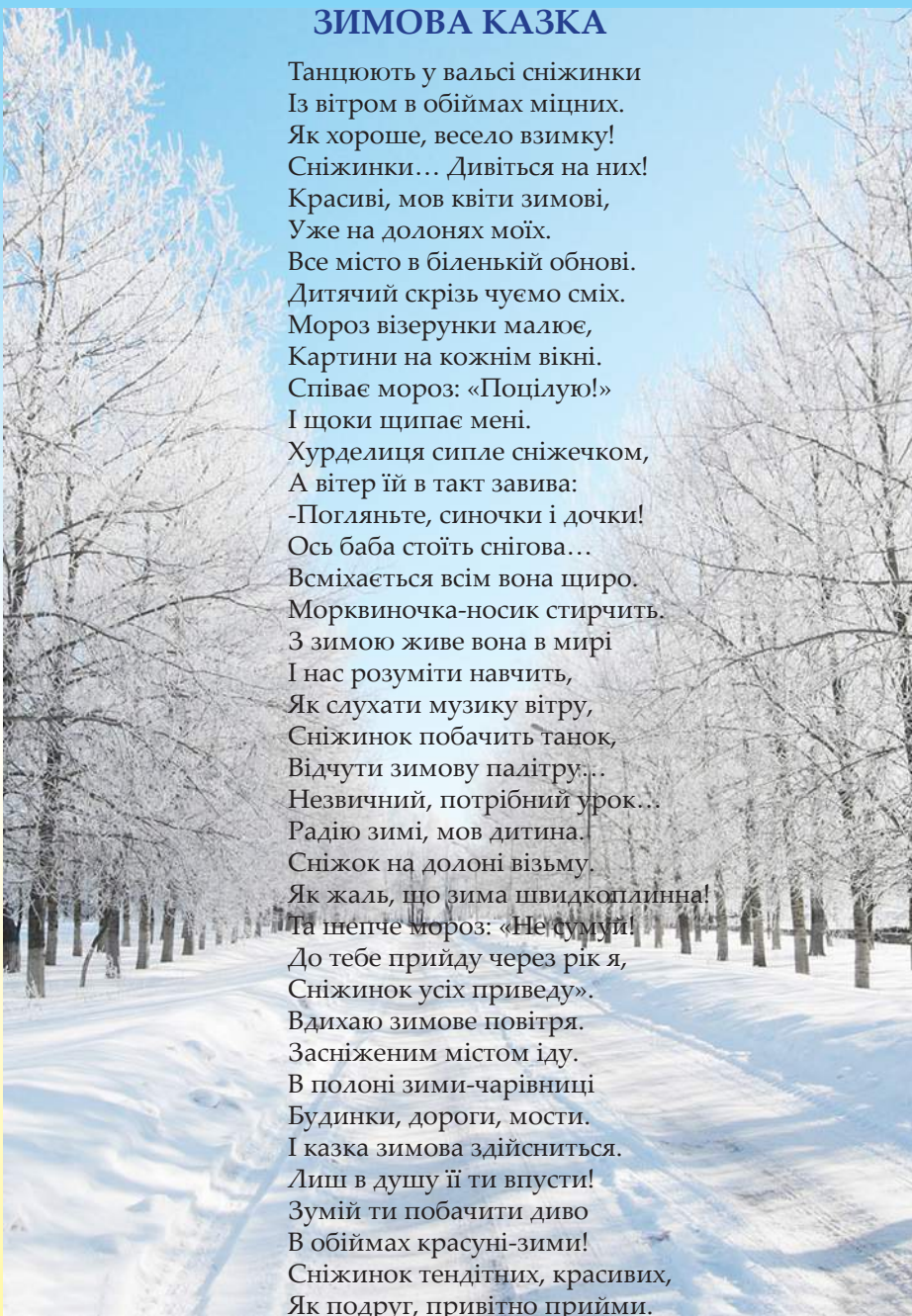
ВЕСНЯНІ МЕЛОДІЇ

Весна вже сміливо заходить у місто.
«Весна!!!» - у повітрі звучить урочисто.
І скільки б зима не лякала морозом,
Душа жде весни, і весна на порозі.
І пролісок ніжний з-під снігу проб'ється,
І радісно в грудях співатиме серце.
«Весна!!!» - заспіває від радості птаство.
Весна принесе всім і кожному щастя...
Струмочки дзвенять і дзюркочуть, сміються,
Всміхаються сонцю, втікають із вулиць.
Весна стоголоса, велична, красива
До танцю дощі з вітерцем запросила,
Щоб вмити земельку, прибрати все чисто.
Весна одягне в гарні шати, намисто
Дерева, кущі, квіточки і травичку
І знов заплете всім берізкам косички,
Розчеше вербичці розпушені коси.
«Всміхайтесь!» – весна нас тихенько попросить,
Надію на щастя усім подарує.
Співатимуть знов молодим: «Алілуйя!».
Лелека нестиме в родини маляток
І радість весняну, і щастя багато.
«Всміхайтесь, даруйте любов без упину!» -
Весни настанови до серця прилинуть.
«Весна!» - вже співає душа урочисто.
Дарунок весни – ніжні квіти барвисті,
І настрій весняний, і сонце привітне.
Хай довго весна у серцях наших квітне!

ОСІНЬ

Кружляє містом жовтий-жовтий лист,
Танцює весело, хоча й не має пари.
У танці віртуоз, до всього в нього хист.
І ним миздуються і сонечко, і хмари.
Панує в місті осінь золота,
Прибрала все у величаві шати.
«Краса яка!» - шепочуть знов уста.
Продовжує знов осінь прикрашати
Поля, ліси, садочки, тихі сквери.
І синіє золотом на місто день за днем.
Дари осінні, листячко, під двері
Підкине диво золотаве, неземне.
Візьмем у руки листячко барвисте,
Притудимо букет цей до грудей.
А, може, зробим з листячка намисто?
Дарунок матінки-природи для людей...
У листі тім – енергія і сила,
У ній любов, і радість, і життя.
Яка ж ти, осене, чарівна і красива!
У серці будиш світлі почуття,
Даруєш радість і чаруєш душу.
Тобі освіднитись, красунечко, я мушу.
Чарівна осене, тобі несу любов.
Не зіспеє картини дощ осінній.
І вітер не посміє заважать.
Всміхнеться небо ніжне сіро-сине.
Чого ще кращого ми можемо бажать?
Спасибі, осене, за листопад барвистий,
За радість бачити довкола цю красу.
З листочків ніжних я зроблю намисто,
Йи букет із листя в дім свій принесу.

ЗИМОВА КАЗКА

Танцюють у вальсі сніжинки
Із вітром в обіймах міцних.
Як хороше, весело взимку!
Сніжинки... Дивіться на них!
Красиві, мов квіти зимові,
Уже на долонях моїх.
Все місто в біленькій обнові.
Дитячий скрізь чуємо сміх.
Мороз візерунки малює,
Картини на кожному вікні.
Співає мороз: «Поцілую!»
І щоки щипає мені.
Хурделиця сипле сніжечком,
А вітер їй в такт завива:
-Погляньте, синочки і дочки!
Ось баба стоїть снігова...
Всміхається всім вона щиро.
Морквиночка-ностик стирчить.
З зимою живе вона в мирі
І нас розуміти навчить,
Як слухати музику вітру,
Сніжинок побачить танок,
Відчути зимову палітру...
Незвичний, потрібний урок...
Радію зимі, мов дитина.
Сніжок на долоні візьму.
Як жаль, що зима швидкоплинна!
Та шепче мороз: «Не сумуй!
До тебе прийду через рік я,
Сніжинок усіх приведу».
Вдихаю зимове повітря.
Засніженим містом іду.
В полоні зими-чарівниці
Будинки, дороги, мости.
І казка зимова здійсниться.
Лиш в душу її ти впусти!
Зумій ти побачити диво
В обіймах красуні-зими!
Сніжинок тендітних, красивих,
Як подруг, привітно прийми.

МОЯ ХАТА

Моя хата привітна, світла,
Із великими вікнами в світ,
Виглядає, милується квітами
Вже багато-багато літ.
Тут своя особлива аура.
Тут бабусеньки ніжне тепло.
Квіточки зачарують барвами,
Як колись у дитинстві було.
Пеларгонія квітне духмяно.
Стіни рідні несуть позитив.
Ніби голос я чую мамин,
Ніби тато мене захистив.
І дідусь простягає цукерки:
«Йди, Тетяно, бери, бери...»
На душі гіркувато-терпко
Й разом солодко до пори.
В моїй хаті тепло родинне.
Жаль, що рідних моїх нема.
Ми згадаємо їх із сином,
З чоловіком. Прийде зима,
Будуть весни і осінь, літо.
Рідна хата нестиме любов.
Будуть внуки, правнуки жити.
Зацвіте пеларгонія знов.

У 2005-2009 роках чоловік очолював міську організацію Конгресу українських націоналістів, з червня 2009 року став головою міської організації Всеукраїнського об'єднання «Свобода».

Був помічником – консультантом народного депутата України Ігоря Сабія на громадських засадах.

Він мріяв про справді незалежну українську державу і на своєму рівні все, що міг, робив для цього.

Сергій організував мітинги, різноманітні акції, поширював газети «Свобода» у наметі та в мікрорайонах міста, в селах Старокостянтинівського району, займався агітаційною роботою, розбудовував партію.

Я завжди підтримувала Сергія й поділяла його погляди. Ми були соратниками й однодумцями.

На параді вишиванок, на акції «Вставай, Україно!», на Майдані у Києві і на мітингах у Старокостянтиніві ми стояли пліч-о-пліч і знали добре, чому ми там.

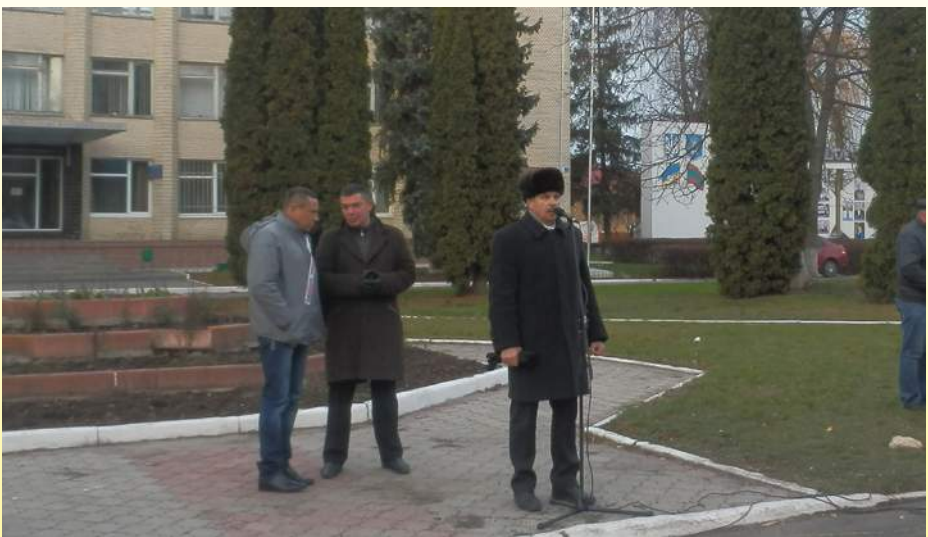
Вирішувалася доля держави, йшла боротьба проти злочинної влади Януковича. Ми не могли бути осторонь. І тому разом кричали: «Банду геть! Зека геть!»

Так підказували наші серця, що билися в унісон, які дуже хотіли кращої долі для нашої багатостраждальної неньки України, для українського народу.

Усі на Майдан!

Після побиття студентів 30 листопада 2013 року на Майдані у Києві мій Сергій організував акції, мітинги на підтримку Євромайдану, постійно їздив до Києва сам і організував поїздки для участі у вічах та протестних акціях.

Я ж мила підлогу в Жовтневому палаці, оскільки народний депутат Верховної Ради України, голова Хмельницької обласної організації ВО «Свобода» Ігор Сабій наказав жінкам залишатись у приміщенні Жовтневого палацу на господарстві, щоб створити нашим хлопцям комфортні умови для відпочинку.

Адже спали ми всі на підлозі, постеливши каримати. У двадцять першому столітті люди, як оселедчики в банці, спали тісенько один біля одного, на холодній підлозі Жовтневого палацу, який став символом боротьби за справжню свободу й незалежність.

Ніколи не забуду величний дух Майдану і Жовтневого палацу, братерство й патріотизм тих велетів духу, побратимів, зустрів із якими подавала мені доля.

Спускаючись сходами від Жовтневого палацу до Майдану, йдучи по вулиці Інститутській, у ті січневі дні я не знала, що 20 лютого саме тут снайпер уб'є мого Сергія і на одному із дерев, повз які я тоді проходила, висітиме портрет мого коханого. Таке не могло приснитись і в найстрашнішому сні!

Тетянин день у Жовтневому палаці – палаці Свободи

Тетянин день ми відзначали 25 січня 2014 року в палаці Свободи. Прокинулася в обіймах свого коханого на холодній підлозі від його ніжних слів: «Із Тетяниним днем тебе, Танюшко!» Були обійми й поцілунки, були вітання від наших свободівців.

У цей день не було квітів, як завжди. Під час Революції Гідності і подарунки від мого Сергія були особливими: теплі рукавички, шкарпетки і ковбаса, якою ми пригостили хлопців.

Ми пили чай і їли бутерброди з ковбасою, розташувались на кариматах, створивши коло. Свободівці щиро вітали мене. Навколо були усмінені обличчя побратимів, друзів, однодумців. А ще надходило багато дзвінків-привітань із рідного міста. Телефонували родина, однопартійці, друзі, колеги. Особливо запам'яталось і вразило привітання Григорія Михайлюка, який сказав: «Із Тетяниним днем Вас, Тетяно Володимирівно! Ви – наша справжня героїня. Ви – наша старокостянтинівська Ірина Фаріон».

А поруч був мій Сергій, який тримав мене за руку. В кожному його доторку було стільки ніжності й любові, що слова були зайвими. Я розуміла і відчувала серцем, як він любить мене. Сергій із захопленням і любов'ю дивився на мене, як і в юності. В його очах читала: «Я кохаю тебе!»

Поряд із моїм мужнім, сильним, впевненим у собі чоловіком почувала себе захищеною. Здавалося, що ні Янукович, ні «Беркут» не зможуть порушити цю іділію.

Раптом пролунало: «Сотне, шикуйсь!» Хлопці, швидко зібравшись, вишикувались біля Жовтневого палацу, щоб вершити Революцію Гідності.

А я, взявши відро з шваброю, пішла мити підлогу, по - революційному святкувати Тетянин день.

Вирішувалася доля держави

Востаннє мій Сергій поїхав на Майдан вранці 19 лютого 2014 року. Я дуже хотіла їхати з ним, але цього разу їхали лише чоловіки.

Ми разом напередодні дивилися тривожні новини. Порадившись, вирішили їхати на Майдан. Я була впевнена, що, якщо нас буде багато, стріляти не будуть. Не було жодних сумнівів, лихих передчуттів. Як же я помилялась!!!

Думала, що проводити мітинги в Старокостянтинові недостатньо. Ми розуміли, що доля держави, доля незалежності України вирішується зараз саме на Майдані, у Києві – серці України. Тому прагнули бути там, щоб допомогти майданівцям вистояти, протистояти злочинній владі.

Останні обійми, слова прощання – і мій Сергій поїхав. Ми часто спілкувалися по телефону, поки він був у дорозі до Києва.

Нарешті почула довгоочікуване: «Добрались благополучно. Все добре. Розмістилися на третьому поверсі в КМДА. Не хвилюйся. Я тебе дуже люблю».

У той вечір у Старокостянтинові знову був мітинг на підтримку Майдану. Я надривно кричала за двох: «Зека геть! Банду геть! Слава Україні!» Мій коханий був у Києві, а я проводила мітинг у рідному місті.

Цілу ніч не спала, дивилась новини, хвилювалася за свого Сергія.

Було відносно спокійно. Оголошено день жалоби, день перемир'я. За усіма законами моралі і логіки в такий день стріляти не повинні.

О 6.30 20 лютого зателефонувала Сергієві. Він весело відповів: «Хлопці ще сплять, а я давно вже встав. Не хвилюйся, все добре, перемир'я. Кохаю тебе».

Заспокоєна і впевнена, що в день перемир'я статися нічого поганого не може, я пішла до школи, де в мене було три перших уроки. Ніщо не віщувало біди.

Ще вранці мій Сергій заходив у намет до наших побратимів із Староколястинівської «Батьківщини», спілкувався з ними. Останніми бачили мого чоловіка члени «Батьківщини», які залишилися 20 лютого на Майдані, не поїхали додому: Олександр Коханюк, Володимир Булич, Юрій Решетнік та Сергій Прокоп'юк. Вони одними з перших дізналися про вбивство невинних, беззбройних людей на вулиці Інститутській, біля Жовтневого палацу, про загибель мого Сергія, бачили море крові, гори мертвих тіл, відчули серцем біль трагедії всієї України.

Мій Сергій був у першій Хмельницькій сотні «Свободи». В той час, коли я проводила уроки, Хмельницька свободівська сотня вже вишикувалася біля КМДА.

Мені потрібно на передову...

З'являються нові й нові свідки тих трагічних подій 20 лютого 2014 року в Києві. Всі, хто бачив Сергія в останні години і хвилини його життя, в один голос заявляють: «Ваш чоловік – Герой».

Лікарі, які надавали чоловікові першу медичну допомогу в Жовтневому палаці, говорять, що він був важко поранений. Йому заборонили рухатися, дали знеболюючі ліки, а він намагався встати та повернутися на передову, наполягав: «Я не можу лежати. Мені потрібно на передову. Я повинен винести поранених хлопців».

Смертельно поранений, закривавлений, він думав про поранених побратимів, рвався на передову.

Лікарі наказали нести його в хірургію. Як свідчить один із побратимів, що несли Сергія до готелю «Козацький», Олександр Клочко, мій коханий намагався самостійно тримати рукою бинти та ватні тампони, через які весь час просочувалася кров. Коли обличчя його посіріло від крововтрати, тримати бинти допомагав чоловікові Олександр.

Медсестра, яка надавала допомогу моему коханому в медпункті біля готелю «Козацький», Тамара Плошніца згадує: «Йому надавали допомогу прямо на ношах на підлозі. Він сказав, що поранення отримав десь біля Жовтневого палацу. Що це снайпери Януковича влаштували м'ясорубку. Сергій Ваш був поранений дуже серйозно, але тримався героїчно. Терпів страшенний біль без жодного зойку. В нього, очевидно, було серйозне поранення з ураженням якогось життєво важливого внутрішнього органу, бо він дуже швидко втратив свідомість і лікарям так і не вдалося нічого зробити. Хоча допомогу йому надавали дуже кваліфіковано».

Побратими донесли Сергія до карети «Швидкої допомоги», яка чекала біля готелю «Козацький», де ще 30 хвилин боролись за його життя, але врятувати мого чоловіка не вдалося.

Він помер від крововтрати у кареті «Швидкої допомоги», рани виявилися смертельними, несумісними з життям.

Снайпер не залишив йому шансу вижити.

Майже дві доби син не міг забрати понівечене тіло батька. Розтин, нескінченні експертизи... На допомогу прийшов наш добрий сусід, однодумець Лактіонов Олександр та мій двоюрідний брат Олексій, які змогли привезти уже мертвого Сергія додому.

Він приїхав до рідної хати в мікроавтобусі з надписом «Герой Майдану» з чорними траурними стрічками. Повернувся додому в труні.

А я так чекала його, мого коханого. Так хотілося вірити, що звістка про його загибель – неправда, помилка.

Здавалося, зараз відчиняться двері – і він зайде, посміхнеться, як завжди, скаже: «Я приїхав із Майдану, Танюшко, я повернувся. Зніми, скинь чорну хустку. Це помилка. Я живий. Я ж тобі обіцяв повернутись...»

Та не судилося. Труну занесли до хати. А мій милий Сергій, як живий, лежав і посміхався.

З-під його вишиванки видно рубці й целофан, яким прикриті рани, що завдав йому снайпер. За висновком лікарів, унаслідок поранення з вогнепальної зброї пошкоджені всі внутрішні органи. Як мені пояснили, Сергій був поранений кулею зі зміщеним центром діаметром 7,62, яка не давала шансів на життя. Такі кулі не використовують навіть під час війн, ними не стріляють у людей, а стріляють лише під час полювання на великих тварин: слонів, носорогів, бегемотів.

Як мені після цього жити?

Останній лист коханому

Дорогий мій, коханий мій, любий мій, найкращий мій, я так тебе люблю і любитиму завжди, скільки буде битися моє серце! Сергієчку, ти — мій чоловік, мій друг, мій соратник, моя єдина любов. Я тебе ніколи не забуду, пам'ятатиму вічно! Прости мене, мій коханий, що не зуміла тебе вберегти від смерті, захистити тебе, врятувати!!! Я зроблю, виконаю все, про що ти мріяв, обіцяю тобі, мій хороший, мій Герою! Я продовжу твою справу і буду боротися за двох! Ти подарував мені 33 роки щасливого подружнього життя, синочка. Поряд із тобою я була, як за кам'яною стіною, щасливою і захищеною. Ти — найкращий у світі чоловік. Я любитиму і пам'ятатиму тебе, мій коханий! Смерть розлучила нас, але любов не вмирає, вона житиме вічно. Хай земля буде пухом тобі, мій дорогий! Спи спокійно в українській землі, за яку ти віддав своє життя!

З любов'ю — твоя дружина Танюшка

Ми просимо Вас: «Живіть, будь ласка...»

Коли виповнилося сорок днів після смерті мого коханого, я, в чорній хустці, заплакана, згорьована, почорніла від горя, не вийшла, а виповзла з хати і стала в наметі «Свободи», де завжди роздавав свободівську пресу мій Сергій. Я простягала старокостянтинівцям газети, та за сльозами не бачила світу, сонця, весни.

Люди намагалися розмовляти зі мною, втішити мене, знайти для мене якісь слова. В ці важкі, страшні дні я відчула, як мешканці нашого міста, району хотіли поглядом, словом якось підтримати мене, хоча це здавалося неможливим.

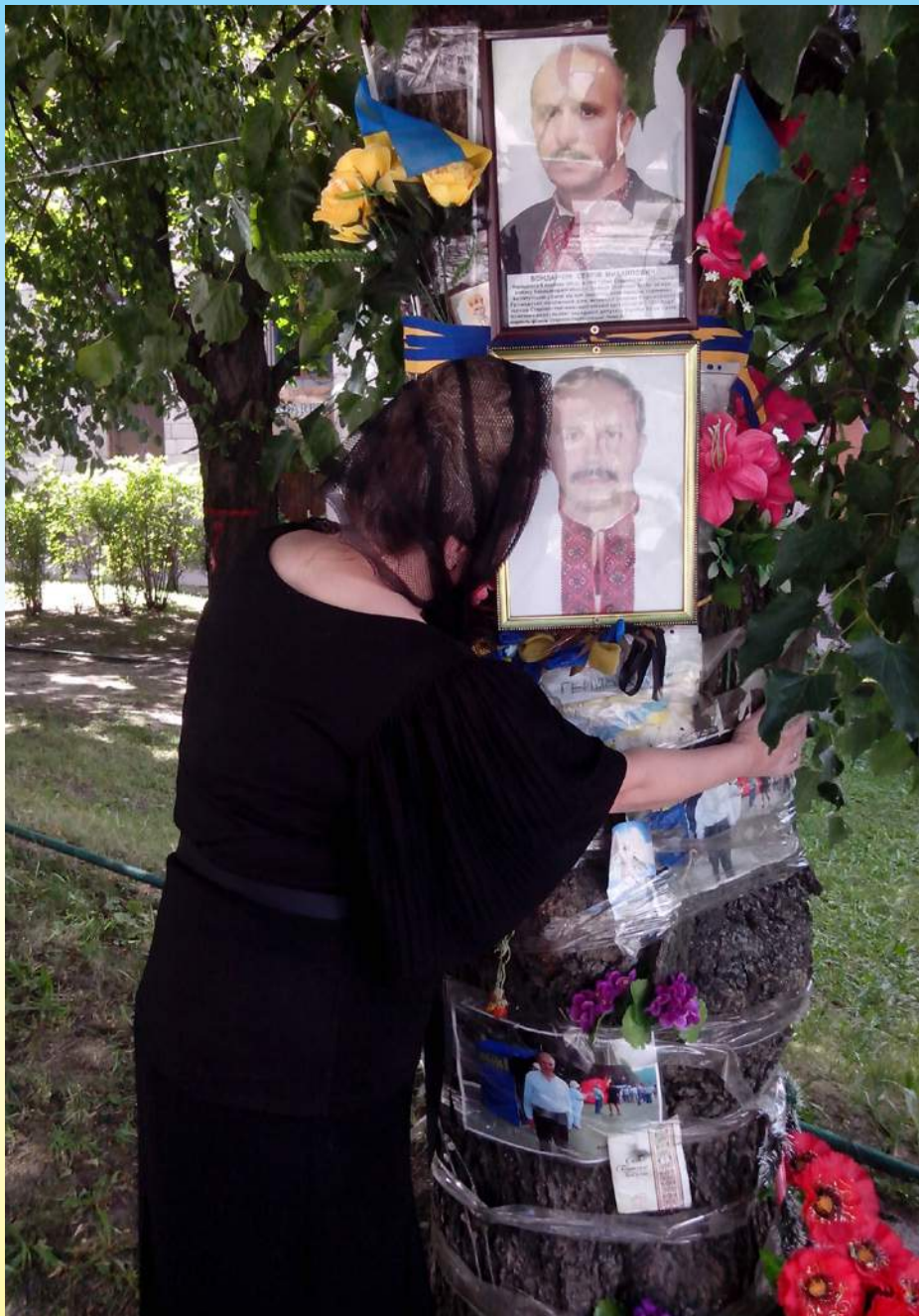
Несподіване горе звалилося на мої плечі. Серце не могло витримати втрати коханого. Після смерті Сергія я просила лише про одне: залишити для мене місце на кладовищі поряд із його могилою.

Намагалася робити те, що робив мій коханий, тому й стояла в свободівському наметі.

Але, мабуть, такий біль і відчай були у моїх очах, що зовсім незнайомі люди підходили до мене, обіймали й говорили: «Ми просимо Вас: живіть, будь ласка...»

Усі свої сили зібрала в кулак. Кожен день я борюся сама з собою, борюся за життя, борюся заради нашого кохання, щоб утілити в життя наші спільні мрії, щоб продовжити справу мого коханого Сергія.

розпалював національну ворожнечу. Для українського народу ідеологія і політика націоналізму були і є найефективнішими засобами боротьби з різними поневолювачами, а це означає, що й український націоналізм завжди був нормальним природним станом нашої нації».

Знаю і відчуваю серцем, що націоналізм – це вищий ступінь патріотизму, любові до Батьківщини.

Справжнім націоналістом був мій коханий чоловік Сергій, а не терористом і не екстремістом. Він віддав своє життя, щоб Україна була українською державою без Януковича та його банди.

Націоналістами були 18 членів Всеукраїнського об'єднання «Свобода», які у Небесній Сотні подвигом своїм довели, що «Україна понад усе!»

Українські націоналісти не проповідують расизм, національну винятковість своєї нації, не розпалюють ненависть, національну ворожнечу. Вони вболівають за долю України, борються з поневолювачами за свою державну незалежність.

Сьогодні, аналізуючи політичну ситуацію в державі, втручання Путіна у внутрішні справи України, вважаю, що це, як ніколи, актуально.

Ми повинні дати рішучу відсіч усім агресорам, нападникам, російським шовіністам з імперськими настроями, які посягають на незалежність, соборність, єдність Української держави.

Ми маємо всі стати переконаними політичними, економічними, духовними, культурними українськими націоналістами, бути справжніми господарями на своїй рідній землі, любити її й оберігати від усякого зла.

Переконана, що майбутнє за українським націоналізмом. І чим швидше це зрозуміють усі громадяни України, тим успішнішим буде шлях нашої держави до справжньої незалежності.

Коли кожен із нас буде готовим «тіло й душу» покласти «за нашу свободу», Україна буде сильною, незалежною європейською державою.

Вірю в її щасливе майбутнє. Єдиним шляхом, який відкриває перспективи розвитку могутньої України, вважаю український націоналізм.

Слава Україні!!! Україна понад усе!!!

помічник-консультант народного депутата України Ігоря Сабія, член виконавчого комітету Старокостянтинівської міської ради, а тепер Герой Небесної Сотні Бондарчук Сергій Михайлович.

Він подовгу розмовляв із пані Юзефою, приносив їй газети «Свобода», розповідав про новини в місті, Україні, в світі. Сергій дуже любив і шанував цю героїчну жінку. В святкові дні разом із побратимами-свободівцями не забували привітати Юзефу Мартинівну, і вона дуже раділа спілкуванню з ними.

На жаль, Юзефа Мартинівна Каракуля так і не дочекалася визнання вояків ОУН, УПА на державному рівні, пішла з життя, залишивши після себе добрий слід на землі. Ми, її однодумці, провели колишню зв'язкову ОУН в останню путь, сказали слова шани і вдячності славній патріотці України під час її поховання, прощаючись із нею.

Хочеться вірити, що у державних діячів вистачить сміливості, мудрості для вирішення питання щодо визнання на державному рівні вояків ОУН, УПА, а Юзефа Мартинівна та її чоловік Йосип Петрович уже з небес обов'язково побачать нашу Україну саме такою, за яку вони боролися, про яку мріяли. Мій коханий Сергій із Небесної Сотні та інші Герої України, що віддали своє життя, щоб наша держава стала справді незалежною, вільною, європейською, процвітаючою, радітимуть цьому. Слава Україні!!! Героям слава!!!

Був курінним(майором) Українського козацтва і брав активну участь у всіх заходах, які організовували козаки.

Очолював міську партійну організацію Всеукраїнського об'єднання «Свобода», дбав про її розбудову й імідж.

Був надзвичайно вимогливим до себе. Весь час стояв у наметі «Свободи», пропагував ідеї націоналізму, переконував, агітував і робив це тактовно, ненав'язливо, толерантно.

Ночами ми разом складали газети «Свобода», і Сергій ніс їх людям, розповідаючи про необхідність змін, про боротьбу проти злочинної банди Януковича.

Став помічником-консультантом народного депутата Верховної Ради України Ігоря Сабія, брав активну участь у різноманітних акціях, сам організовував акції, мітинги в Старокостянтинові.

А на робочому столі його чекали дитячі зошити, необхідно було перевірити лабораторні, контрольні роботи з фізики, написати календарні плани і план роботи фізичного кабінету.

Був фізично розвиненим, здоровим, любив подорожувати. Неодноразово бував на Говерлі, одним із перших легко досягав вершини.

Сергій зумів успішно реалізувати все, за що б не брався.

І при цьому був найкращим, найуважнішим чоловіком і батьком.

За свої 52 роки він устиг зробити стільки, що не завжди вдається людині, яка живе понад сто років. Життя Сергія було яскравим, цікавим, насиченим, результативним.

З любов'ю до людей

Сергій мав дивовижну здатність любити людей, дружити з ними, завойовувати їхні серця.

Коли прийшло в нашу сім'ю горе, ми відчули, що це не лише наше горе, що він належить не тільки нам, що багато людей любить його.

Бо мав він велике, наповнене любов'ю до людей серце, благородну, шляхетну душу. Тож і люди відповідали моєму коханому повагою і любов'ю.

На колінах біля труни Сергія в хаті стояли побратими-свободівці, стояли в зажурі, скорботі, схиливши голови, і скупі чоловічі сльози нікого не дивували.

Мій коханий був одним із активних членів Хмельницької обласної організації Всеукраїнського об'єднання «Свобода», до думки якого при слухалися. Він своєю самовідданістю заслужив авторитет і повагу.

Зі сльозами на очах прощалися з ним рідні, друзі, сусіди, колеги.

З гіркотою й болем проводжали Сергія в останню путь його учні, випускники різних років. Зерно, посіяне Учителем, проросло в їхніх серцях.

Тисячоголосе «Слава Україні! Героям слава! Україна понад усе!» – яскраве підтвердження того.

Зрозуміла тоді, що Сергій не належить лише мені, дружині, синові, своїй родині. Він належить усій Україні.

Я знала, що поряд зі мною живе Герой, здатний на все заради свободи й незалежності нашої держави. Інші ж люди дізналися про це лише після його загибелі на передовій, бо він був надзвичайно скромною й небагатослівною людиною. Про його активну життєву позицію говорили, свідчили його справи. Мій коханий ніс у своєму серці любов до людей, до рідної землі, до України.

Нам не потрібні були великі статки і гроші, дорогі речі. Ми мали значно більше – велике кохання, яке робило нас щасливими й успішними.

Ми зруйнували міф про різницю між фізиками й ліриками, доповнювали одне одного, стали єдиним цілим.

У моїх віршах сонце, небо, дерева, кущі, квіти посміхалися, сміялися, вітер ніжно обіймав мене за плечі, сніжинки радісно кружляли в танку.

Моїми улюбленими кольорами були рожевий і червоний. Все, за що я бралася, виходило на славу. Вирощувала квіти, пекла пиріжки, варила борщ і вареники. Знала, що кожную квіточку помітить мій Сергій, за кожную смачну страву подякує й похвалить свою господиньку. Навколо хати ми створили трояндовий рай, а в оселі – затишок.

Ми любили гостей. Двері нашого дому завжди були відчинені. Побратими-свободівці, друзі, родина завжди могли розраховувати на каву, чай, солодощі, задушевну розмову. Ми радісно зустрічали всіх.

Наша хата стала фортецею, осередком любові й щастя. Мені хотілося туди йти, бігти, повертатися. Там завжди чекав мене мій коханий Сергій.

Ту особливу ауру любові, створену нами за роки спільного життя, відчував кожен, хто приходив у наш щасливий дім, де все говорило без слів: «Тут живе кохання». Воно було у всьому, що оточувало нас, чого торкалися наші руки.

Мій Сергій, наче сонце, освітив моє життя, зігрів його своєю любов'ю, теплом, турботою. Скільки житиму, буду вдячна йому за його велике Кохання, якому не було меж. Усі, хто знав нас, бачили, з якою любов'ю і захопленням, наче вісімнадцятирічний юнак, він щоденно дивився на мене, свою дружину, з якою прожив у шлюбі тридцять три роки, виростив синопка.

Той погляд я не забуду ніколи. Тепер мій Сергій із любов'ю дивиться на мене з меморіальних дощок на нашому будинку, на гімназії, з портретів, захищає мене, оберігає від зла, допомагає вижити після трагедії, що сталася. Відчуваю, як він любить мене, хоча не може тепер про це мені розказати. Та я розумію все без слів.

Минуло шість місяців після загибелі мого коханого, а наш незримий, незрозумілий для інших зв'язок не зникає, а стає ще міцнішим із кожним днем.

Мій Сергій був і є сонцем мого життя, яскравим, теплим, ласкавим, що зігріває мою душу і серце.

Мистецтво бути дружиною

Бути зразковою дружиною – це ціле мистецтво. Це – не тільки народження дитинки, смачний борщ, білосніжні сорочки, чиста постіль, затишок у домі, створення атмосфери любові й радості.

Мистецтво бути дружиною – вміння безмежно любити свого чоловіка, стати його половинкою, розчинитись у ньому, залишаючись водночас неповторною особистістю. А ще розуміти свого коханого, цікавитися його життям, знати, що він любить, не помічати дрібних недоліків, цінувати найкраще в чоловікові.

До цієї життєвої філософії я йшла все життя. Коли хотілося, щоб він більше уваги приділяв мені і був удома, зрозуміла, що мій чоловік за покликанням душі й серця має бути на мітингах, на акціях, у наметі, тому що активне громадське життя є його усвідомленою потребою. І я йшла з ним скрізь: на партійні збори, на Майдан, протестні акції, паради вишиванок, мітинги, кричала, як і Сергій: «Україна понад усе! Слава Україні! Зека геть! Банду геть!»

Із задоволенням слухала його розповіді з історії України. Читала те, що читав він. Коли бачила його втомлені очі, разом із ним уночі складала газети «Свобода».

Пов'язала своє життя із Всеукраїнським об'єднанням «Свобода», була не лише дружиною Сергія, матір'ю нашого синочка, а й соратницею, бойовою подругою, яка з ним і у вогонь, і в воду, яка повністю поділяє його погляди, переконання, в усьому підтримує його.

Між нами було не лише велике кохання, а й міцний духовний зв'язок, особливе взаєморозуміння, єднання сердець, які, здавалося, не може зруйнувати ніщо й ніхто ніколи.

Я залишаюся дружиною Сергія, люблячою й вірною. Не можу по-іншому. Він – мій коханий чоловік назавжди.

І коли люди дивуються, бачачи вдову в чорній хустці з обручкою на правій руці, відповідаю: «Я не розлучена. Я – заміжня жінка, люблю свого чоловіка, незважаючи на його смерть. Так буде завжди, бо я – дружина Сергія Бондарчука».

Однак бандити залишилися у владі, пристосувалися, перефарбувалися, і лозунги, з якими Ющенко прийшов до влади (а точніше: прості люди винесли його на руках на посаду Президента України), були забуті. Ківалов одержав звання Героя України, мабуть, за фальсифікації під час виборів. Жоден бандит, жоден правопорушник фактично покараний не був.

Значна частина громадян України переживала глибоке розчарування. А мій Сергій посміхався, оптимістично дивився на світ: «Усе буде добре! Час потрібен, щоб переконати всіх, що лише український націоналізм змінить життя в державі. Підростає нове, молоде, перспективне покоління, здатне реально мислити й оцінити ідеї українського націоналізму. Скоро в нас буде можливість побачити іншу Україну, де бандити таки сидітимуть у тюрмах. Боротьба за справжню незалежність України триває».

Мій Сергій дуже любив наших свободівців, радів, що в організації багато молоді. Він цікавився життям кожного з них, знав про проблеми, здобутки членів організації. Щодня я чула, які хороші і чого досягли «наш Коля», «наш Андрій», «наш Юра», «наш Саша», «наш Костя», «наш Ваня»... Інакше він їх не називав. До молодих свободівців ставився, як до своїх дітей, любив їх, радів їхнім успіхам.

Із кожним із членів організації його пов'язували дружні, по-справжньому щирі, довірливі стосунки.

Синочками називаю наших свободівців і я, люблю їх, як і мій Сергій.

Велике щастя, що мене оточують такі чудові люди. Серед них був щасливим мій чоловік.

Разом із ним ми хвилювалися, що 18 лютого 2014 року в Києві біля Верховної Ради України був важко поранений гранатою, кинutoю йому під ноги, наш Костя Тимошук; потрапив у полон, був оточений беркутівцями, зачинений у підвалі Жовтневого палацу наш Борис Журба. Мій Сергій радів, що наші хлопці живі, Бориса вдалося визволити, а Костя по-ступово одужує.

Сергій був переконаний, що «Свобода» – це єдина сім'я, родина, де вболівають за долю кожної людини.

Мій коханий свято вірив, що громадяни України зрозуміють цінність українського націоналізму і наші внуки, правнуки житимуть у незалежній, демократичній, європейській державі, де не буде місця корупції, свавілля, де будуть забезпечені права і свободи всіх громадян.

«На такій благодатній, чудовій землі працьовиті, талановиті люди повинні жити достойно», – говорив чоловік.

Ми не могли наговоритися, із задоволенням дискутували на різні теми. Мені так не вистачає цього спілкування. З Сергієм можна було розмовляти про все. І хоча ми прожили в парі багато щасливих років, у мене таке відчуття, що я недолюбила, не наговорилася, не встигла ще все йому розказати.

Герой одного старого фільму у своєму творі написав: «Щастя – це коли тебе розуміють...» Я переконана, що це так.

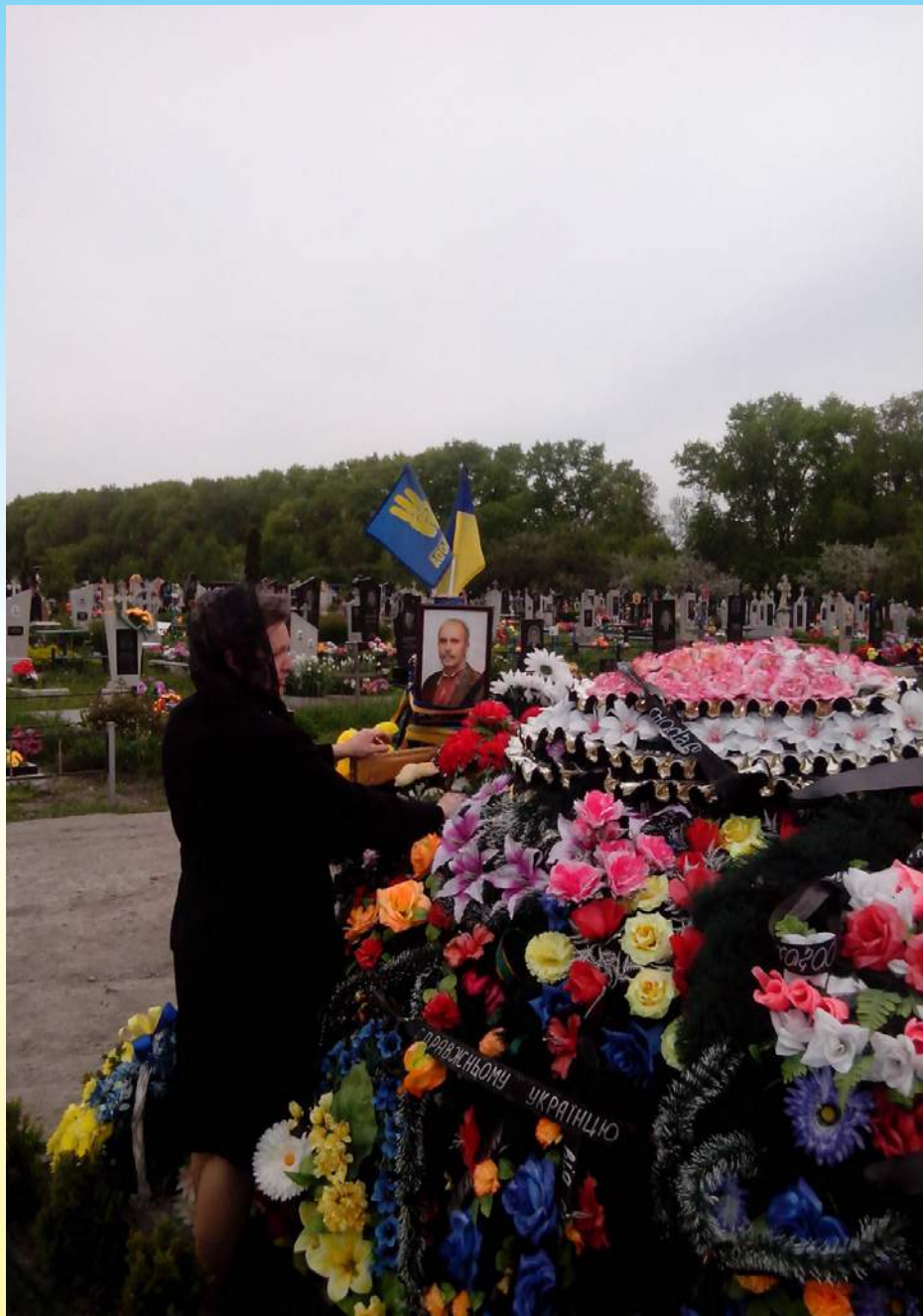
Мій Сергій знав і розумів мене, як ніхто. Його ніжність, любов, увага зробили мене щасливою. Очі чоловіка випромінювали кохання і говорили: «Люблю! Люблю! Люблю! Ти – найкраща! Ти – моя кохана!»

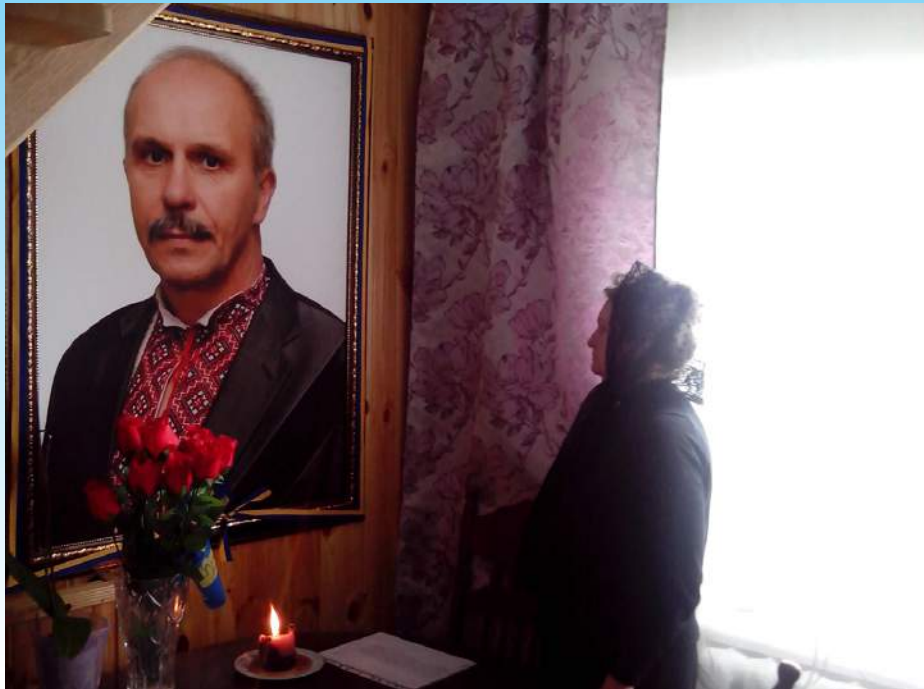
Люди не розуміли, як тридцять три роки можна бути таким закоханим у власну дружину. Однак факт залишається фактом і не помітити цього було неможливо.

У нашому житті не було подружніх зрад. Наше студентське кохання міцніло, росло, збільшувалося з кожним роком. Наші серця належали одне одному.

А тепер моє життя – це безмежний океан сліз. Поки що не можу подолати себе у найважчій боротьбі з собою, не можу знайти відповіді на запитання: «Як жити на цій землі далі без мого коханого чоловіка?»

Слухаю поради рідних, друзів, побратимів: «Опануй себе...» Але ніхто не знає, як практично це зробити. Поки що не знаю і я.

Самотність

Ми мріяли до глибокої старості бути разом, любити і підтримувати одне одного.

Тепер я повинна навчитися жити сама в хаті, де кожна річ нагадує про мого Сергія, зберігає тепло його рук.

Втратила інтерес до всього. Серце моє плаче від болю.

Мені тепер ніхто не каже: «Доброго ранку, кохана!», ніхто не бажає доброї ночі.

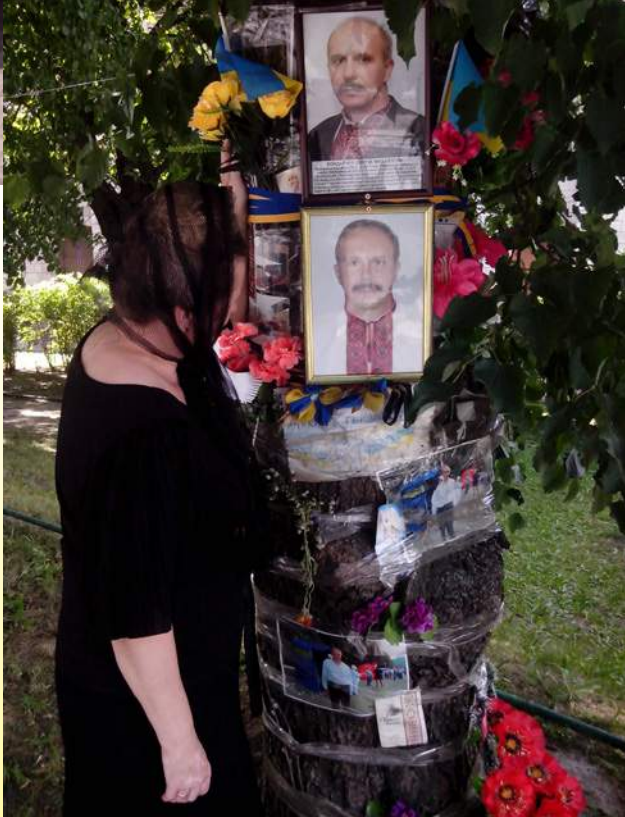
Більше ніколи мій коханий Сергій не принесе чай і пігулки, коли хворію.

Але я повинна, зобов'язана бути сильною.

Синочок живе й працює в Києві. Не маю права стати на заваді його успіхам, кар'єрі, сімейному щастю, просити, щоб переїхав до Старокостянтинова.

Не можу залишити і ніколи не залишу хату, в якій ми прожили з чоловіком стільки щасливих років, не поїду нікуди.

Тут, на міському цвинтарі, могила мого коханого, і я, як дружина Сергія, буду завжди поряд.

Весна без коханого

Весна...Яскраве сонце, соковита зелень, барвисті квіти...Співають птахи. Цвітуть фруктові дерева. Вишня біля хати – наче наречена у весільному вбранні.

Усі люди навколо радіють весні, сонцю.

Лише мені весна не принесла радості, бо це перша весна в моєму житті без мого коханого.

Мій Сергій не бачить блакитного неба, теплого сонця, весняних квітів, цвіту вишні. Вперше не бачу весни і я, не радію їй.

Мій коханий лежить в українській землі, а я страждаю і мучуся без нього, тому що дуже люблю його.

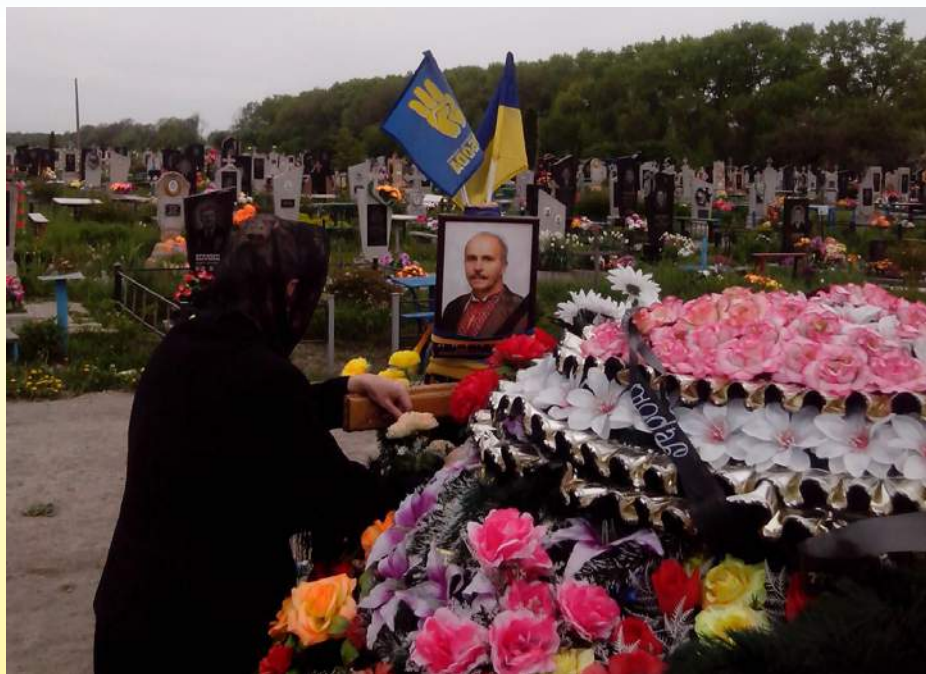
Вірю, що він бачить мене з небес, знає, як я кохаю його і як мені са́мії на землі важко.

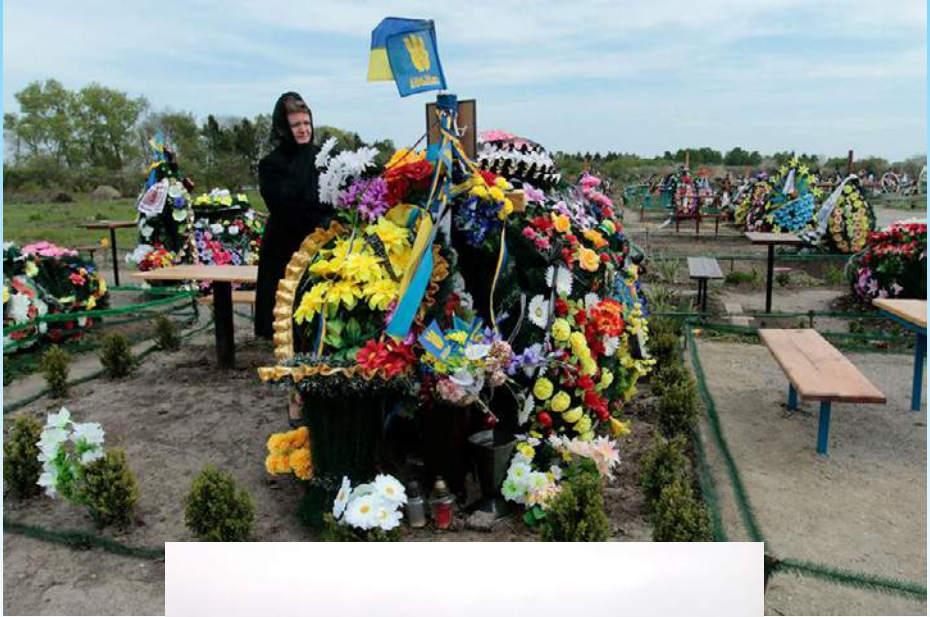
Жодна людина не здатна втішити, розрадити мене. Ніякі слова не можуть спинити, втамувати хоча б на мить душевний біль.

Де взяти сили? Як жити далі?

А весна впевнено заявила про свої права, заволоділа містом. Зелена травичка, яскраві квіти милують очі кожного.

Та я не радію цій красі, бо це весна без мого коханого чоловіка.

Ми Вам пасочку принесли...

Уперше в житті не пекла паски. Тому що Великодні свята були пов'язані з моїм коханим. Він любив паску, і я з радістю пекла її для нього. Пекла завжди багато пасочок, щоб було чим пригостити рідню, друзів. Мабуть, від бабусі Марії передалося мені вміння працювати з дріжджовим тістом, і паски завжди виходили пишними, смачними. Аромат наповнював хату, створюючи неповторне передчуття свята. Сергій захоплено дивився на мене і творіння моїх рук. Із радістю для нього, моїх рідних, друзів готувала різноманітні Великодні страви. Це було, коли був живим мій коханий, до трагічних подій 20 лютого 2014 року.

У цьому році попросила своїх молодят на свята відвідати сестричку Сергія Олю, яка живе в Києві.

Сама ж прагнула залишитися наодинці зі своїм горем, нічого не пекти, не варити, удосталь наплакатися, заховатися від людей зі своєю бідою. У святкові, вихідні дні особливо відчуваєш самотність.

Та плакати мені не дали. Двері в моїй хаті не зачинялися всі святкові дні. Ще в четвер щойно спечену пасочку принесла моя подруга Марія Назарова. З Великодніми подарунками приїхали директор Старокостянтинівського професійного ліцею Сергій Сільвестрович Кучерук і психолог цього закладу, свободівець Юрій Постоловський.

Спечену мамою пасочку привіз голова районної організації «Свобода» Юрій Сторожук. Прийшла мене провідати з Великоднім кошачком моя колишня колега Галина Радецька.

З маленьким синочком Степанком та представницею Української діаспори з Англії навідався з пасочкою свободівець Андрій Науменко.

Усі святкові дні були в мене гості: колишня сусідка Людмила Іванівна Лактіонова, сусідка Валентина, моя тітонька Людмила, сестра моєї мами. Не переставало звучати: «Христос воскрес! Зі святом Вас! Ми Вам пасочку принесли!» Люди йшли до мене всі дні з ранку до ночі.

Не зогляділась і не зрозуміла навіть, як і коли побратими, друзі, родина, сусіди заповнили мій холодильник ковбасою, м'ясом, Великодніми фарбованими яечками, соком, фруктами, солодощами – словом усім, що мало б бути у гарної господині в ці дні.

Скільки добра, людяності в серцях цих прекрасних людей, які у Великодні дні намагалися бути поряд, ніби відчували мій стан.

Проводи

До могили мого Героя підходять тисячі людей, несуть квіти, цукерки, печиво, пасочки. Йдуть діти, батьки, матері, бабусі, дідусі учнів, випускників гімназії, однопартійці, колеги, рідня, сусіди, навіть зовсім незнайомі люди. Приходять, щоб уклонитися моему Сергієві, сказати слова співчуття мені.

Діти принесли йому навіть тенісний м'ячик, тому що їхній учитель грав із ними в теніс після уроків. Підходять до могили учні, стоять, схиливши голови, печально дивлячись на портрет Сергія. А він щиро посміхається всім, хто до нього прийшов, і дивиться на людей із любов'ю.

Жовто-блакитні стрічки, Державний Прапор України, партійний прапор «Свободи» на його могилі спонукають всіх до роздумів про долю держави, про любов до України, про те, яким є призначення людини на землі. Мій коханий був і залишається великим Учителем і навіть смертю своєю з того світу виховує людей, робить їх кращими, змушує думати, аналізувати, робити висновок, що «Україна понад усе».

До могили мого Героя підходять тисячі людей, несуть квіти, цукерки, печиво, пасочки. Йдуть діти, батьки, матері, бабусі, дідусі учнів, випускників гімназії, однопартійці, колеги, рідня, сусіди, навіть зовсім незнайомі люди. Приходять, щоб уклонитися моему Сергієві, сказати слова співчуття мені.

Діти принесли йому навіть тенісний м'ячик, тому що їхній учитель грав із ними в теніс після уроків. Підходять до могили учні, стоять, схиливши голови, печально дивлячись на портрет Сергія. А він щиро посміхається всім, хто до нього прийшов, і дивиться на людей із любов'ю.

Жовто-блакитні стрічки, Державний Прапор України, партійний прапор «Свободи» на його могилі спонукають всіх до роздумів про долю держави, про любов до України, про те, яким є призначення людини на землі. Мій коханий був і залишається великим Учителем і навіть смертю своєю з того світу виховує людей, робить їх кращими, змушує думати, аналізувати, робити висновок, що «Україна понад усе».

Рідними людьми для мене є члени обласної організації ВО «Свобода»: народний депутат України Ігор Сабій, помічником-консультантом якого був мій Сергій; побратими Олександр Симчишин, Іван Гончар, Віталій Діденко, Юрій Кравчук, Анатолій Панчук і багато інших, кого любив і з ким співпрацював мій чоловік. Щиро молилась, щоб були живими і здоровими важко поранені у той день, коли вбили мого коханого, Юрій Кравчук, голова Старосинявської міської організації ВО «Свобода», сотник Хмельницької свободівської сотні, та голова Хмельницької міської організації ВО «Свобода», сотник Хмельницької свободівської сотні Анатолій Панчук. Повернувшись після лікування, вони приїхали до мене, відвідали могилу Сергія, вшанували його пам'ять і підтримали мене.

Весь час після страшної трагедії і словом і справами своїми підтримували мене члени міської організації ВО «Свобода». У ці страшні, трагічні дні й місяці великою підтримкою став для мене в.о.голови Старокостянтинівської міської організації ВО «Свобода» Микола Ваврищук, якого в народі вже назвали моїм духовним сином. Не було жодного дня, щоб він не заїхав до мене, не зателефонував, не поцікавився моїми справами.

Побратими зі Старокостянтинівської міської організації ВО «Свобода», Старокостянтинівської районної організації ВО «Свобода» заявили: «У разі будь-якої проблеми телефонуйте комусь одному, а ми прибіжимо

Сергій хоче, щоб я жила, і підтримує мене, дає мені сили продовжувати його справу й жити за двох.

Запитання журналістів

Під час церемонії відкриття меморіальної дошки на Старокостянтинівській гімназії на честь мого Сергія журналісти запитали мене, чи просила я чоловіка не їхати на Майдан.

Ні, не просила і не могла собі дозволити про таке просити!!! Я повністю поділяла його погляди, розуміла, підтримувала його і хотіла їхати з ним. Там були його хлопці. Він – голова Старокостянтинівської міської організації ВО «Свобода». Чи міг він залишатися вдома? Чи мала право я, його дружина і бойова подруга, умовляти його не їхати на Майдан, коли вирішувалася доля держави? Думаю, що ні в якому разі. Я сама рвалася душею і серцем на Майдан, щоб бути поряд зі своїм Сергієм.

Хто відчув той особливий дух Майдану, зрозуміє мене. Страх і думки про особисте зникають. Залишається лише «Україна понад усе!!!»

Місяці страждань, нових випробувань й емоційної напруги

Важкими й напруженими виявилися весна і початок літа 2014 року. Саме тоді збиралася комісія, на якій вирішувалося питання про місце встановлення пам'ятного знака Героям Небесної Сотні. Запросили на це засідання і мене як дружину Сергія Бондарчука. Зі сльозами на очах, хвилюючись, ледве змогла висловити свою думку з цього питання.

На черговій сесії міської ради міський голова Микола Степанович Мельничук вручив мені посвідчення про нагородження мого чоловіка Бондарчука Сергія Михайловича посмертно нагрудним знаком «Почесний громадянин міста Старокостянтинова» та нагрудний знак.

Депутати міської ради вшанували пам'ять мого коханого хвилиною мовчання. А я ледве спромоглася промовити слова вдячності всім, хто пам'ятає мого Сергія і зберігає пам'ять про нього. Сльози невпинно лилися з моїх очей.

Завершення навчального року, державна підсумкова атестація, свято останнього дзвоника, випускний вечір у гімназії... Усе це відбувалося вже без мого Сергія. Колеги та учні гімназії під час свят з нагоди завершення навчального року та випуску вшановували його пам'ять хвилиною мовчання, згадували добрим словом. Випускники гімназії принесли квіти своєму вчителю на могилу.

А я усі ці свята була поряд зі своїм Сергієм біля його могили.

Сльози, сльози, сльози... Минула весна. Настало літо. А я не бачу,

не помічаю нікого й нічого навколо себе. Життя моє ніби зупинилося 20 лютого, коли вбили коханого чоловіка.

10 червня 2014 року було відкрито дві меморіальні дошки на честь мого Сергія – на будівлі гімназії та на нашому будинку. Багато людей дивилися на мене, дружину Героя. Намагалася триматися достойно, хоч це у мене поганенько виходило. Говорила, виступаючи перед присутніми, крізь сльози, які стримати було неможливо. Серце рвалося від болю, душа ридала від горя.

Думала, коли після заходів розійдуться люди, залишуся на самоті, не витримаю, помру від невимовної туги за коханим.

Але знову і знову йшли до мене ті, кому не байдужа моя доля. Двері у хаті не зачинялися. Прийшли мої дорогі побратими: Ігор Сабій, Іван Гончар, Олександр Симчишин, Микола Ваврищук, Юрій Сторожук, Андрій Науменко, Федір Лавров, Іван Дацюк, Юрій Баландюк, Григорій Михайлюк, Олексій Дмитрієв, Оксана Савчук, Віталій Кравчук, Лідія Ярохно-Проказюк, Василь Миколайович та Наталія Михайлівна Ваврищуки, які вирішили не залишати мене на самоті.

Завітали також міський голова Микола Степанович Мельничук, радник міського голови, колишній директор гімназії Юрій Володимирович Мудрик, мій сусід Олександр Лактіонов.

Приїхала сестричка Оля з чоловіком Анатолієм.

Прибігла моя вірна подруга Марія.

Прийшли до мене, знайшли час поспілкуватися зі мною мої сусідки Валентина, Анна, Альона з синочком Максимчиком, Таня, Люба.

Стогнати, хворіти і помирати не було можливості, весь час був хтось поряд. Я готувала чай, каву, різала торти, ставила на стіл цукерки, тістечка, пригощала гостей, мила посуд. Потрібно було розмовляти з людьми, які рятували мене від пекельного, жахливого болю втрати коханого. І я спілкувалася з ними, робила над собою зусилля, щоб не ридати в їхній присутності.

А оскільки гості були у мене до ночі, бо розуміли, що залишити мене наодинці з моїм горем неможливо, то врешті-решт я втомлювалася і тільки тоді засинала хоча б на якийсь час.

Щире спасибі всім, хто рятував мене у ці надзвичайно важкі для мене дні горя, болю, емоційної напруги, коли я ледве трималася на ногах. Здавалося: повіє вітер – і я впаду.

Але не впала, бо поруч були ви, мої дорогі!

«Не может быть, что на Майдане стояли не за деньги, что им не платили...»

Після загибелі мого коханого здобула цілий букет хвороб, не могла спати, боліло серце, підвищувався тиск, і тому змушена була лікуватись у кардіологічному санаторії в Карпатах. Сюди приїхали люди з різних куточків України, у тому числі з Донецька, Луганська, Маріуполя.

Одного разу стала свідком розмови двох жінок:

— Не может быть, что на Майдане стояли не за деньги, что им не платили.

— Я тоже не верю, что бесплатно кто-то там стоял. Наверное, им хорошо платили.

Стало боляче до глибини душі. Хотілося плакати і кричати, що це не так. Хотілось, аби всі в різних областях України зрозуміли велич і значення Майдану, Революції Гідності.

Як переконати цих і їм подібних, що майданівці везли гроші та харчі з дому і стояли на Майдані, мерзли в люті морози заради української національної ідеї, заради майбутнього України, дітей, онуків, правнуків? Можливо, колись вони зрозуміють, що не всі продають свою душу за гроші. Бо є Герої, що віддали найцінніше – своє життя за рідну землю, за волю й незалежність України. Вони, беззбройні, йшли на передову, рятували поранених, подолавши страх перед злочинною бандою Януковича, не відступили, не заховалися, не втекли з поля бою.

Вони показали, довели всьому світові велич української нації, довели, що українці, громадяни України, усі, хто любить Україну, заслуговують на повагу, захоплення і кращу долю – життя в суверенній, демократичній, справді незалежній державі.

Небесна Сотня – велети духу, Герої України, які змінили хід не тільки історії України, а й усього світу. Завдяки їм подолана злочинна банда на чолі з тираном Януковичем, змінено вектор розвитку України й розпочато розбудову незалежної держави.

Я гірко плачу й страждаю без свого Сергія, але пишаюся своїм Героєм, який тепер із неба у Небесній Сотні вболіває за долю України-неньки.

Чи сперечатися з жінками, які вважають, що на Майдані всі стояли за гроші?

Мій Сергій сказав би, що не варто. Кожен робить висновки, аналізує, враховуючи свій життєвий досвід, уміння логічно мислити, інтелект, знання історії, минулого й сучасного України. Ці люди обов'язково колись зрозуміють, що не все в цьому світі вирішують гроші, матеріальні цінності. Є речі значно важливіші, дорожчі.

Тому я, коли часом ледве стримуюся, щоб не плюнути в очі тим, хто

ображає й принижує майданівців, Небесну Сотню, згадую мого толерантного, доброго, надзвичайно виваженого й мудрого Сергія, не роблю цього, не вступаю у сварку, а намагаюся діяти так, як це робив мій прекрасний чоловік: ненав'язливо пояснюю, розкажую про своє перебування на Майдані, у Жовтневому палаці, про зустрічі з чудовими людьми, які мені подарувала доля, про свого абсолютно безкорисливого коханого, що ніколи не думав про себе, про особисту вигоду, про гроші, посади, а мріяв про світле майбутнє України. На мене дивляться здивовано і збентежено: «Невже це можливо?» Але відчуваю, що мені, моїй чорній хустці повірили і змінили своє ставлення до Майдану.

Я продовжую твою справу, Сергієчку, і буду вчитися робити все розумно й тактовно, як ти.

Увічнення пам'яті мого коханого

ВО «Свобода» висловлює співчуття рідним і близьким загиблого в Києві Сергія Бондарчука

20 лютого 2013 року на 53-му році життя під час боїв у місті Києві внаслідок вогнепального поранення, завданого снайпером, обірвалося життя свободівця Сергія Михайловича Бондарчука.

Хмельницька обласна організація ВО «Свобода» висловлює щирі співчуття сім'ї, рідним і близьким загиблого голови Старокостянтинівської міської організації ВО «Свобода», помічника-консультанта народно-го депутата України Ігоря Сабія та справжнього борця за справедливість.

Справжній націоналіст віддав найдорожче, що в нього було, за кращу долю дітей та внуків, кожного з нас та цілої України. Він увійде Героєм в історію творення вільної, незалежної, української України і назавжди залишиться в наших серцях.

Схиляємо голови перед світлою пам'яттю Героя України.

Прес-служба Всеукраїнського об'єднання «Свобода»

Похорон козака Українського Козацтва Сергія Бондарчука в місті Старокостянтиніві

Українське Козацтво сумує за втратою свого козака - побратима курінного УК (майора) Сергій Бондарчука, який загинув від кулі снайпера на Майдані в м.Києві.

http://pravoslavvie.ucoz.ua/news/pokhoron_kozaka_ukrajinskogo_kozactva_sergija_bondarchuka/2014-02-23-753

Нагородження Героя України Бондарчука С.М.

24 лютого 2014 року Старокостянтинівське районове козацьке товариство нагородило посмертно Героя України Бондарчука Сергія Михайловича орденом «За козацьку мужність на Майдані 2014 року» №001. Нагородження відбулося в Історико-культурному центрі-музеї «Старий Костянтинів» (Замок князів Острозьких), нагороду отримав його син Володимир Сергійович Бондарчук.

Офіційний сайт відділу культури виконавчого комітету Старокостянтинівської міської ради

http://starkon.km.ua/kultural/index.php?option=com_content&view=article&id=239:2014-02-28-12-07-14&catid=18:2012-03-19-11-40-53&Itemid=31

Про присвоєння звання «Почесного громадянина міста» свободів- цю Сергію Бондарчуку

4 червня 2014 року в місті Старокостянтинові, що на Хмельниччині, відбулася чергова сесія міської ради. Перед засіданням міський голова зачитав рішення про посмертне присвоєння відзнаки «Почесний громадянин міста Старокостянтинова» свободівцю Сергію Михайловичу Бондарчуку, який трагічно загинув у Києві від кулі снайпера, виносячи поранених активістів. Отримала відзнаку дружина загиблого Тетяна Бондарчук.

Прес-служба Хмельницької обласної організації ВО «Свобода»
<http://www.svoboda.org.ua/diyalnist/novyny/051175/>

У нашому місті відбулися легкоатлетичні змагання в пам'ять про Героя України

В.М. Гоняк відзначив: «Організація турніру стала справою честі».

Минулого тижня в нашому місті відбулися легкоатлетичні змагання в пам'ять про Героя України, нашого земляка, талановитого педагога Сергія Бондарчука. Щоб отримати вичерпну інформацію про організацію турніру, ми звернулися до заслуженого тренера України, викладача ДЮСШ В.М.Гоняка.

— Володимире Михайловичу, як виникла ідея організувати турнір?

— Сергій Михайловича я знав протягом досить тривалого часу, відколи він розпочав свою трудову діяльність у Старокостянтинівській гімназії. Це була надзвичайно добра, щира людина, справжній патріот своєї держави, а ще він дуже любив дітей, які йому віддячували взаємністю. Талановитий педагог часто бував і в нашій спортивній школі, завжди цікавився здобутками, досягненнями і проблемами. Сергій Михайлович із задоволенням агітував своїх учнів вести здоровий спосіб життя, займатися спортом. Завдяки нашій співпраці у спортивну школу прийшли його учні: А. Протасова, І. Ткачова, П. Мухаровський, Р. Рябчун, М. Нижник – усі вони неодноразові призери змагань різних рівнів.

Тож для мене організація турніру стала справою честі, свого роду подякою та шаном в пам'ять про чудову людину. У свою чергу мені на допомогу прийшли мої колишні учні, а зараз у же знані особистості не лише в нашому краї. Необхідну допомогу надали - директор Старокостянтинівської меблевої фабрики ТОВ «Ясен-Поділля» Микола Ваврищук, депутат міської ради Оксана Корнійчук, народний депутат України Олександр Корнійчук, підтримали ідею організації турніру побратими Сергія Михайловича Бондарчука із ВО «Свобода», керуючий справами виконавчого комітету В.М. Янзюк.

— Розкажіть детальніше про сам турнір.

— Участь у турнірі взяли команди міст Шепетівки, Нетішина, Славути, Ізяслава, Полонного, Старокостянтинівна, Шепетівського та Старокостянтинівського районів, 1998 р.н. та молодші. Змагалися юні легкоатлети з бігу на 60 м та 800 м, у стрибках у довжину та висоту. Нашим спортсменам удалося завоювати значну частину нагород у змаганнях досить високого рівня. Дітям були вручені медалі, кубки та грошові премії: за I місце – 70 грн., II – 60 грн., III – 50 грн. Хлопці та дівчата отримали чимало позитивних емоцій, знайшли нових друзів, гарно провели час.

— Володимире Михайловичу, а які плани щодо подальшої долі турніру?

— Упевнений, що турнір стане традиційним і проводитиметься щороку, а якість його організації лише покращуватиметься. Хочеться, аби

турнір став масштабнішим, до нас приїжджало більше талановитих дітей. А ще я звернувся до депутатів міської ради з пропозицією про перейменування стадіону «Центральний» на стадіон ім. С.М. Бондарчука».

«Наше місто», журналіст Леся ФРАНКО <http://skmisto.com/susplstvo/sport/66-u-nashomu-mst-odbulisya-legkoatletichn-zmagannya-v-pamyat-pro-geroya-ukrayini.html>

ситуації в Україні. Коли держава опинилася в небезпеці, Сергій Бондарчук вважав за святе першим стати на боротьбу за її незалежність.

Того ж дня меморіальну дошку Героя Небесної сотні Сергія Бондарчука відкрили й на будинку, в якому Сергій Михайлович прожив 33 роки. Вулиця, на якій знаходиться будинок, згідно з рішенням Старокостянтинівської міської ради, відтепер носитиме ім'я Героя Сергія Бондарчука. Також Сергію Михайловичу посмертно присвоєно звання «Почесний громадянин міста Старокостянтинова».

Підготовлено за матеріалами Хмельницької обласної ради. Газета «Є»

Бондарчук Сергій Михайлович – Почесний громадянин Старокостянтинівського району

Сьогодні, напередодні Дня Незалежності України, мій Сергій став Почесним громадянином Старокостянтинівського району. На жаль, тільки його нагороди доводиться приймати не йому, а мені, його дружині, зі сльозами на очах.

БОНДАРЧУК
Серій Михайлович

**“Почесний громадянин
Старокостянтинівського району”**

*присвоєно рішенням доповідь шостої сесії
Старокостянтинівської районної ради
від 15 серпня 2014 року №5*

Голова районної ради

О.Коханюк

24 серпня 2014 року
м.Старокостянтинів

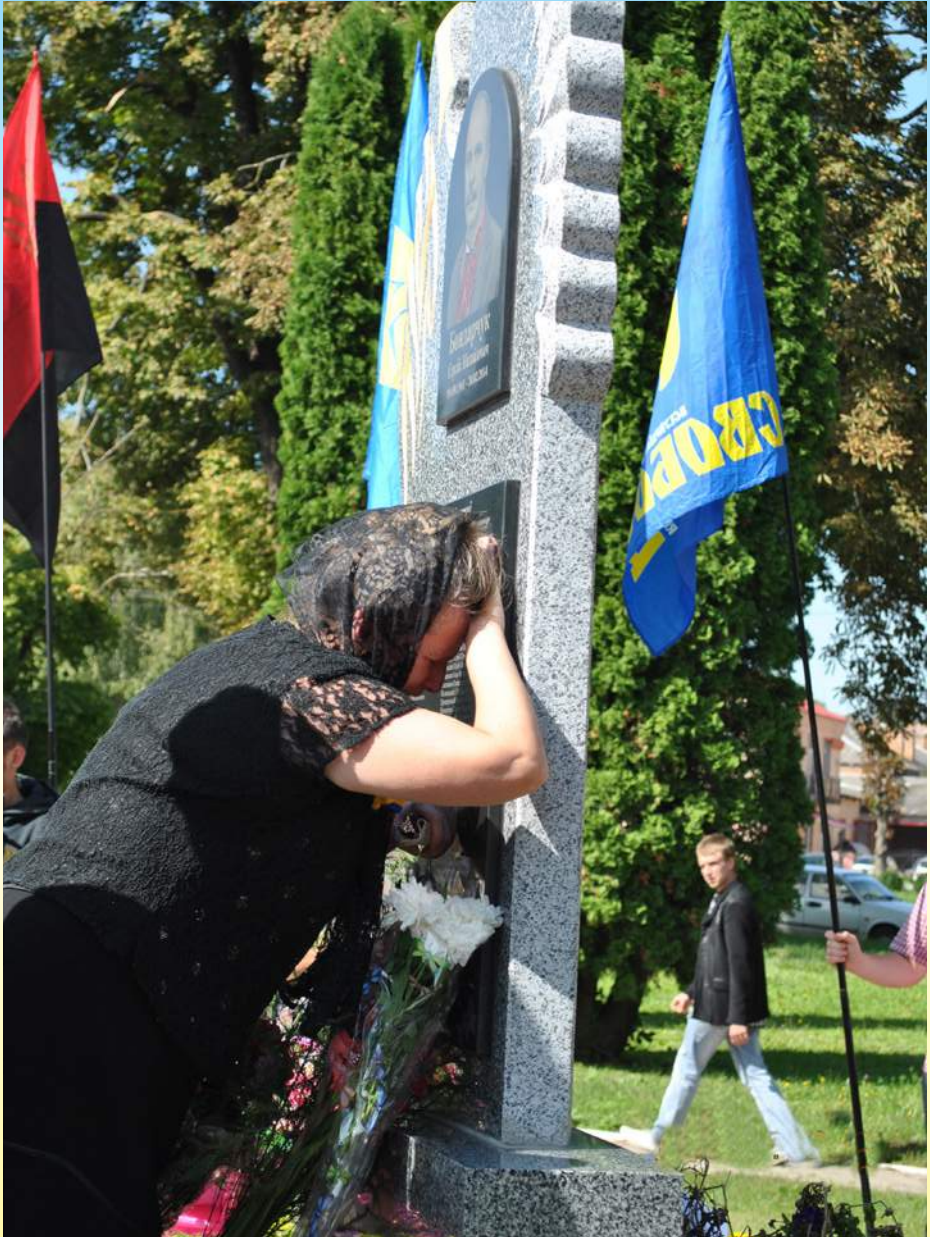

У Ладигівській загальноосвітній школі I-III ступенів Старокостянтинівського району Хмельницької області 1 вересня 2014 року відкрито меморіальну дошку на честь Героя Небесної Сотні Бондарчука Сергія Михайловича, який був випускником закладу, навчався у цій школі.

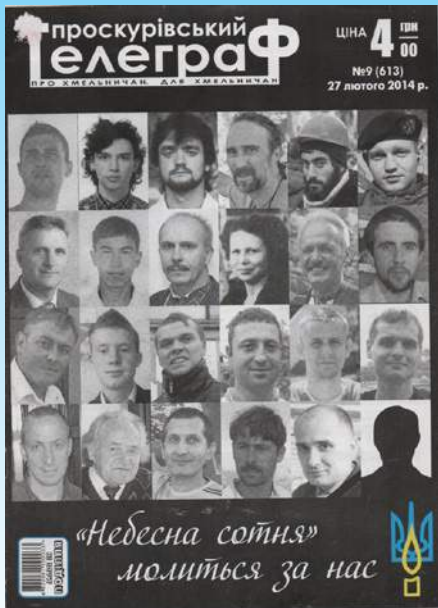
У Старокостянтинові 1 вересня 2014 року відкрито пам'ятний знак Героям Небесної Сотні

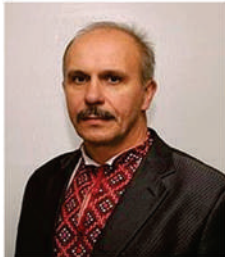
ВСЕУКРАЇНСЬКЕ ОБ'ЄДНАННЯ
СВОБОДА

www.tyahnnybok.info, www.svoboda.org.ua

березень, 2014 р.

СТАРОКОСТЯНТИНІВ

20 лютого в Києві вбито голову міської організації ВО «Свобода» Сергія Бондарчука

Ми втратили не просто Людину з великої літери - ми втратили одного з кращих синів України. 20 лютого від кулі снайпера загинув голова міської організації ВО «Свобода» Сергій Бондарчук. Прощання з Сергієм Бондарчуком відбулося у Старокостянтинівській гімназії № 9, в якій він працював вчителем фізики. Родні, близькі, вчителі, учні, колеги по паропі та тисячі небайдужих людей зі словами на очах та сльозами в серці прощалися із героєм України. Під вигукми дельтських тисач людей "Слава героїзму", "Герої не вмиратим!", "Слава герою Бондарчуку!" та спів гімну України тіло загиблого похоронили на Старокостянтинівському кладовищі.

Ужасно рідшеві про парейменовану вулицю, на якій проживав Сергій Бондарчук на його честь. Відтепер вулицю Вокзальна перейменовано на Бондарчука. Крім цього гімназія, де працював багато років Сергій Михайлович буде називатися на його честь. Тетяна Бондарчук (дружина)

20 лютого 2014 року перестало битися серце мого коханого чоловіка Сергія, убитого снайпером на Майдані Незалежності в Києві. Він був для мене щирим світлом, моєю студентською любов'ю, моєю радістю і великим щастям. Мій коханий подарував мені таку любов, про яку можна тільки мріяти. 33 роки ми прожили разом, наче молодята у медовий місяць. Ми розуміли один одного і любили, виростили чудового синовця, мріяли про вивуклу. Кожен день починався зі слів: кохана, Танюшко. Постріл снайпера зруйнував наше щастя, смерть забрала прекрасного чоловіка, батька. Невимовний біль розривав серце. На душі — невимовна рана від втрати дорогої людини. Немає відповіді на запитання: «За що збили мирну, шляхетну, беззбройну людину, яка виносила поранених? За що розстріляно снайпером мого коханця?» Широ вадчаю однопартиям, Старокостянтинівській громаді за підтримку і допомогу, за співчуття і шанування пам'яті мого коханого. Ще не хочу вірити, що він ніколи вже не повернеться до мене.

З Небесної сотні дивиться він на світ. А я так люблю його і все ще чекаю з Майдану, адже на мого прохання повернутись він відповів: «Я пострадаю!». Ми збиралися їхати на Майдан разом. Мій Сергій зателефонував народному депутату України Ігорю Сабію: «Дружина рветься у бій. Чи можна їй їхати?». Прозвучало: «Ні в якому разі!». І я зупинилася. А тепер гірко плачу і караю себе, що не врятувала свого коханого, не захистила від кулі снайпера, не була в ту мить поред. Я написала і поклала в труну до серця свого дорогого чоловіка, до рани, що наніс йому зближ-снайпер, останнього листа. Може, мій Сергій там, у раю, в Небесній сотні, прочитає його і знатиме, що я люблю його, що наше кохання не можуть зруйнувати ні снайпер, ні смерть.

СЛАВА УКРАЇНИ ГЕРОЯМ СЛАВАІ ГЕРОІ НЕ ВМИРАЮТ!

У Львові Центром соціальних проєктів «Хочу жити» (керівник Роман Савчак) видана книга-реквієм «Небесна Сотня», присвячена пам'яті Героїв Майдану.

На честь Небесної сотні виготовлено пам'ятну монету «НЕБЕСНА СОТНЯ НА ВАРТІ».

А в будинку мого Героя, що фактично став його музеєм, все до сьогодні нагадує про нього, про мою любов до Сергія. І так буде завжди.

Я маю в серці те, що не вмирає...

Мене називають удовою. А я – дружина, дружина Сергія Бондарчука. Нею була і залишуся назавжди. Я не знімаю і ніколи не зніму обручки, яку одягнув на мою руку він, мій коханий.

Відчуваю його духовну присутність у моєму житті, його любов і підтримку. Я чекаю свого Сергія з Майдану, незважаючи ні на що. Не зважаючи на те, що бачила його в труні. Незважаючи на те, що його могила на міському цвинтарі.

Я чекаю коханого, і серце моє не приймає жодних аргументів. Для мене він живий.

Кожного ранку вмиваюся сльозами і промовляю: «Доброго ранку, коханий!» А ввечері обов'язково розповідаю йому всі новини: і про політику, і про роботу, і про домашнє господарство. Звітую, що розкидала перегній на городі, порубала гілки, збираюся садити картоплю.

Ось так і живу, розмовляючи з портретом мого Сергія. Знаю, що він мене чує і розуміє, відповісти тільки не може.

Вірю, що Сергій мене зачекає на небесах. Адже в мене ще залишилося стільки незавершених справ, які я зобов'язана зробити тепер за двох.

Колись ми обов'язково зустрінємось із моїм коханим уже в іншому житті і будемо знову міцно триматися за руки, дивитися одне одному в очі й говорити про свою любов.

А сьогодні я виконую свою місію на цій землі: я – дружина, соратниця, бойова подруга Сергія Бондарчука, мати його синочка. Люблю і любитиму свого коханого завжди.

Я маю в серці те, що не вмирає...

Мешканці міста: і дорослі, і зовсім маленькі діти тримали Державний Прапор України і ще довго не хотіли розходитися, спілкувалися одне з одним, фотографувалися.

А мої очі не висихали від сліз, які я крадькома витирала, щоб не псувати людям святковий настрій.

Боже, чому мій Сергій не зі мною? Як би він радів, що зібралось стільки патріотично налаштованих людей у вишиванках! Мабуть, він у Небесній Сотні з неба спостерігає за нами і задоволений, що українці прозріли, стали пишатися приналежністю до величної нації.

Мій коханий завжди ходив у вишиванках і був патріотом України не лише за зовнішніми ознаками, а й за станом душі і серця, любив рідну землю безкорисливо і самовіддано.

Впевнена, що він бачить мене, своїх побратимів-свободівців, усіх старокостянтинівців, які підтримали нашу акцію.

Я вдячна кожному, хто в цей день згадав мого Сергія добрим словом, оцінив його подвиг.

Після параду вишиванок свободівці на чолі з народним депутатом України Ігорем Сабієм відвідали могилу мого чоловіка, принесли квіти, запалили лампадки, провели мітинг, вшанували пам'ять мого Героя хвилинною мовчанню.

Ще раз переконалася, що в моєму горі я не самотня. Завжди поряд побратими. Я належу до найкращої, на мою думку, партійної організації — ВО «Свобода», яка є моєю сім'єю, родиною, найріднішими людьми. Про таку дружбу, щире братерство, підтримку і взаєморозуміння можна тільки мріяти.

Не знаю, як би я жила на цьому світі без мого коханого, якби не відчувала постійної турботи, окрім синочка, сестрички, всієї моєї родини, друзів, колег, сусідів, громади міста, ще однієї моєї великої родини — свободівців, близьких по духу побратимів. Мій Сергій, мабуть, у Небесній Сотні знає, що залишив мене серед дуже надійних, порядних, благородних, прекрасних людей, які не зрадять, не залишать у біді.

Я завдячую саме їм тим, що вони додають мені сили триматись і продовжувати справу мого коханого.

Саме завдяки сприянню ВО «Свобода» вийде у світ моя книга «Кохання, розстріляне снайпером».

Люди запам'ятали Сергія усміхненим й у вишиванці

Спогади про мого коханого чоловіка

Після загибелі мого коханого чоловіка я по крупинках збираю все, що пов'язане з його земним життям і героїчною смертю: публікації в пресі, спогади рідних, побратимів - свободівців, учнів, колег, друзів, мешканців міста про нього. Зберігаю листи, хочу зібрати все, що допоможе зрозуміти людям велич подвигу мого Сергія, який віддав своє життя заради справжньої незалежності України. В книгу ввійде лише незначна частина зібраного мною матеріалу.

Мій коханий у вишиванці посміхається з портрета. Саме таким Сергій і запам'ятався людям.

підході до Майдану я почув чийсь голос у відповідь і дуже здраїв, думаючи, що це мій тато. Почав розпитувати його, чи все в нього добре і де він, але через мить я зрозумів, що це не мій батько. Голос у телефоні повідомив мені жахливу новину, що батько загинув і зараз його тіло перебуває у відділенні міліції на вулиці Прорізній, 12. Я не вірив, не міг повірити, але побіг туди, ні, швидше полетів чимдуж. Пролетів барикади на Майдані не озираючись, біг з усіх сил, які в мене були. Коли я прибіг, на порозі відділку мене чекав підполковник, який повідомив, що тата хвилину тому повезли до центрального моргу на вулиці Оранжевій, 9. Він показав мені батьків телефон, але не дозволив його забрати, сказав, що це речовий доказ, а в моїй душі ще жевріла надія на те, що це якась помилка. Я кинувся до моргу, коли я приїхав, там уже було п'ять чи шість карет «Швидкої допомоги», жахлива картина наслідків кривавої розправи. Я підбігав до кожної, але в жодній з них тата не знайшов. Аж раптом під'їхала нова машина, до неї підбігли журналісти, і я почув, що привезли чоловіка, якому було на вигляд 50-55 років. Я побіг до машини й побачив лише на мить тіло мого тата, яке вже спускали до підвалу моргу. Потім під'їхала татова сестра, і лише надвечір нам удалося побачити тата. Його карі очі були відкриті і дивилися прямо в небо, так розпочався найжахливіший день у моєму житті. Те, про що я боявся подумати, сталося...

Той день, мабуть, розтягнувся на декілька тижнів. У ту пору я втратив відчуття реальності й часу. Потім була важка дорога додому, я віз свого тата в останню подорож до рідної хати. Ми їхали двома машинами, я - з моїм дядьком Олексієм та наш сусід Олександр Лактіонов з водієм на мікроавтобусі з надписом «Герой України», у якому була труна з батьком.

Дорога була довгою і важкою. Я попросив, щоб ми зупинилися в селі Ладигах, де тато виріс і навчався. Багато людей прийшло попрощатися з Героєм України, серед них однокласники тата й ті, кого він знав.

Після короткої зупинки ми поїхали далі, бо нас уже чекали. На в'їзді до Старокостянтинова стояли автобуси з людьми, які їхали на Майдан, вони чекали нас, щоб попрощатися з батьком.

Починався найважчий момент. Ми заїжджали на рідну вулицю, скрізь горіло світло, всі люди стояли на вулиці, чекали, коли привезуть їхнього Героя. Я не знав, що скажу мамі, тому просто міцно обійняв. Сльози, сльози... падав дощ і, здавалося, плакало небо, плакала вся Україна за найкращими своїми синами. А він лежить усміхнений, щасливий, у вишиванці, щасливий від того, що загинув за те, у що вірив, – вільну, незалежну, могутню Україну, щасливе майбутнє.

Насправді героями рухає любов

Насправді героями рухає любов. Сергія Михайловича Бондарчука я знаю з 2009 року. Саме цього року була досягнута домовленість про об'єднання двох обласних організацій націоналістичних партій ВО «Свобода» та КУН для спільної боротьби за Українську Україну. Друг Бондарчук, будучи головою Старокостянтинівської міської організації КУНу, однозначно підтримав цю ідею і разом з усім членством влився в лави ВО «Свобода». З цих пір розпочалася наша дружба і співпраця. Друг Сергій як справжній націоналіст був дуже відповідальний. Як голова обласної організації я був завжди впевнений, що поставлене завдання буде виконано, бо голова міської організації Бондарчук не шукав причини, чому його не можна виконати, а шукав

можливості для виконання. Друг Сергій гордився тим, що є причетним до організації. Він особисто роздавав партійну періодику на наметі, постійно спілкувався з людьми, був дуже відкритий і щирий. Відчуваючи його щирість, до нього і до організації тягнулися люди, особливо молодь. Завдяки своїй відкритості, щирості, жертвовності, йому вдавалося зібрати і поєднати в організації і молодь, і старших людей, освітянську інтелігенцію і робітників. Результатом цього стало проходження до Старокостянтинівської міської ради першої націоналістичної фракції на виборах 2010 року. Сергій Михайлович стає членом виконавчого комітету Старокостянтинівської міської ради. Друг Сергій встигав, крім політичної роботи, бути кращим учителем, побудувати будинок, виховати сина, допомагати дружині не лише по господарству, але й у творчості. Я назавжди запам'ятав презентацією поетичної збірки Тетяни Бондарчук. Цей поетичний вечір, який став серйозною подією не тільки Старокостянтинівська, але й усієї області, не відбувся б без активної участі чоловіка і вірного друга Сергія. З початком Революції Гідності Сергій Михайлович постійно розривався між необхідністю закінчити навчальний семестр у гімназії і нестримним бажанням бути з побратимами на Майдані. Кожного вихідного дня, кож-

ної слухної нагоди він був разом з нами. Його завжди підтримувала дружина Тетяна Володимирівна. Вони разом брали найактивнішу участь у всіх заходах, разом ділили нехитрий революційний харч та каримат на мрамуровій долівці Палацу Свободи. Перед подіями 18-20 лютого ми обговорювали по телефону його приїзд на Майдан. Почався навчальний семестр, і в той же час очікувалися активні події в Києві. Він наполіг на тому, що він їде, навіть якщо його звільнять з роботи. Єдине, в чому я його переконав, - не брати з собою Тетяну Володимирівну. Після трагічних і водночас героїчних подій 20 лютого я довго думав, а що з штовхнуло друга Сергія беззбройним, беззахисним іти під кулі? Ненависть до режиму Януковича? Я дійшов до висновку, що ні. Ним могло рухати лише одне почуття - любов. Любов до своєї землі України, до своєї сім'ї - дружини і сина, любов до тих дітей, яких він навчав у гімназії, любов до побратимів, яких він витягував з-під кулі. Він хотів, щоб усі українці жили в любові і злагоді на своїй Богом даній землі і все своє життя присвятив для втілення цієї мети. Сергій Михайлович Бондарчук назавжди буде прикладом як для борців за Україну, так і для тих слабкодушних, які знаходять тисячі причин, щоб самим собі виправдати свою лінь і безхребетність.

Слава Україні! Героям слава! Герої не вмирають! Вмирають вороги!

Народний депутат України, уповноважений Політради ВО» Свобода» у Хмельницькій області Ігор Сабій

Сергій Михайлович – Людина, без перебільшення, з великої літери

Сергій Михайлович - Людина, без перебільшення, з великої літери. Людина слова, Людина честі. Віддано, вміло та наполегливо, завжди впевнено робив свою справу - цеглина за цеглиною - будував майбутнє твоє, Україно! Боровся й вірив, що будеш сильною, могутньою, незалежною.

20 лютого 2014 став одним з Героїв Небесної Сотні, Героєм України в боротьбі за свободу, за кращу долю. Не для себе йшов та здобував - для нас! Шануймо та поважаймо це!

*Андрій Науменко, член Старокостянтинівської міської організації
ВО «Свобода»*

Мій наставник

Доля звела мене з Бондарчуком Сергієм Михайловичем влітку 2009 року. Цей мудрий, добрий чоловік з глибокими розумними очима розповідав мені, що Україна, насправді, ще не стала незалежною, і вважав, що кожен день своїми вчинками ми повинні працювати на незалежність нашої Батьківщини. У його статтях

в місцевій газеті, у розмовах усі могли переконатися в його небайдужості до долі України та її народу. Він був непримиренним до зовнішніх та внутрішніх ворогів, вважаючи, що з ними не потрібно загравати та плазувати перед ними. Сергій Михайлович був переконаний, що кожен день у повсякденному житті ми повинні давати відсіч українофобам та переконувати неосвічених громадян у необхідності захисту рідної землі, при цьому не вигукуючи гасел та не рвучи на собі сорочку, щодня він говорив своїм учням, однодумцям та друзям, що Україна – понад усе. І справді, я переконався, що Україна для нього була понад усе. У важкі хвилини, коли загрожувала серйозна небезпека нашій Батьківщині, він, залишивши всі справи, пішов у бій за свій народ, за ньеньку Україну, за свої переконання. На перший погляд, він був нібито звичайною людиною, як більшість із нас. Але коли настав час вибору, він, не вагаючись і не лякаючись куль, разом зі своїми побратимами стояв у перших шеренгах боротьби з корумпованим режимом. Саме тоді він із звичайної людини став Героєм і ступив у безсмертя. Своїм життям, діяльністю, прикладом підтвердив усе, що говорив.

Моя перша участь у міській організації ВО «Свобода», зустріч та спільна діяльність з головою міської організації ВО «Свобода» Бондарчуком С.М. стала для мене пам'ятною і повчальною. Я переконався, що справжні герої живуть серед нас, хоч інколи це скромні люди, і що місце для подвигу є завжди.

Пам'ять про Героя України, мого наставника – Бондарчука Сергія Михайловича буде жити вічно у моєму серці.

Іван Дацюк, член Старокостянтинівської міської організації ВО «Свобода»

завданням він бачив надання допомоги пораненим у сутичках із «Беркутом».

19 січня 2014 року, почувши про велику кількість заарештованих активістів Майдану, я зателефонував Сергію Михайловичу та повідомив, що на наступний день збираюся до міста Києва, де буду надавати юридичну допомогу затриманим. Але виїхати не встиг... Зранку я почув страшну звістку – життя мого однопартійця, побратима, товариша і просто надійної людини обірвано пострілом снайпера...

*З повагою, великою любов'ю у серці, тяжким болем у душі, однопартієць, побратим, член Старокостянтинівської міської організації Всеукраїнського об'єднання «Свобода», депутат Старокостянтинівської міської ради
Віталій Кравчук*

а я перевіряв зошити учнів восьмого класу. І тут запитання: «Тату, а чому діти так багато помилок допустили?» Я йому показав, на якому етапі учні помилилися. Вова взяв книжку із рівняннями і сів за стіл. Я за роботою не звертав уваги, що він робить, але через деякий час підходить до мене і показує декілька правильно розв'язаних таких же рівнянь, з якими не впоралися мої восьмикласники. Я не повірив своїм очам, а він це зробив». У мене зразу в голові майнула думка, що тільки в розумних батьків можуть рости такі обдаровані діти.

Але найбільше часу під час розмов, звичайно, ми присвятили подіям у нашій державі. Глибоко в думку запали мені його слова: «Мені нічого не треба. В мене є робота, будинок, син має гарну роботу. Я б хотів щоб тільки в Україні люди жили щасливо». Після цих слів я зрозуміла, що я мала можливість майже чотири години спілкуватися з Великим патріотом України, який, на жаль, не дожив до того часу, щоб побачити нашу державу такою, про яку мріяв. Але герої не вмирають, вони вічно живуть.

Таким героєм і патріотом своєї держави назавжди в моєму серці й спогадах залишиться і Сергій.

Ганна Хіцінська, колега

Якщо нація має таких героїв, вона ніколи і ніким не буде скорена. Герої Небесної Сотні захищали Україну на Майдані, вони захистять Україну і перед Богом. і всі молимося за Героїв Небесної Сотні та за долю українського народу.

Молитва за долю українського народу
Всемогутній Боже і Творче світів!

Ти створив Небо й землю і все, що на землі. Найрозумніше сотворіння Своє, людину, Ти наділив любов'ю до свободи й волі. Ти дав їй зрозуміти, що свобода й воля, поєднані з боязню Божою, - це великий скарб, а будь – яка неволя – це велике нещастя.

Змилюсь, Господи, молимо Тебе, змилюсь над українським народом. Зітри кривду й неправду, що неволить його, а дай йому, Предобрий, зажити вільним життям, щоб не служив нікому, крім Тебе, і таким способом вільно прославляв Твоє Ім'я.

Слава Україні! Слава Героям Небесної Сотні!

Слава Герою України Сергію Бондарчуку!

Ткаченко Валентина Дмитрівна, вчитель світової літератури Старокостянтинівської гімназії

Дидик Ірина Іванівна, вчитель англійської мови Старокостянтинівської гімназії

Котюк Оксана Антонівна, вчитель біології Старокостянтинівської гімназії

розумши, малював нам схеми на дошці, і ми справді розуміли краще. А запам'ятаються він мені насамперед як дуже добра людина».

«Так, Сергій Михайлович - справді дуже добра людина, - додає Настина однокласниця Тетяна Сукманюк. - Останнім часом я, на жаль, багато хворіла, а отже, довелось пропустити немало уроків. Не завжди вдавалось осилити пропущене самотужки, і коли я зверталась по допомогу до Сергія Михайловича, він, хоч був надзвичайно зайнятою людиною, ніколи не відмовляв, а пояснював терпляче і, я б сказала, навіть з радістю. Він справжній учитель і по-справжньому любив свій предмет, та щиро радів, коли хтось із учнів просив пояснити незрозуміле. А ще він умів порадити з наших успіхів. Мені чомусь запам'яталось, як по-батьківськи тепло Сергій Михайлович вітав мою однокласницю Настю Рупчеву з її перемогою на виборах президента гімназії. Він пишався своїми талановитими учнями, умів підтримати й розрадити, якщо раптом спіткала невдача. Ми всі сумуємо за ним. Хоча інколи здається, що він тут, що не сталося непоправне, що відчиняться двері -і він знову заїде до класу...».

Ні, на жаль, він уже ніколи не заїде до класу, не посміхнеться щирим, відвертим усміхом до вас, дорогі діти, і не почне свій урок. Однак той світлий земний слід, який залишив у ваших серцях Учитель, а тепер славний легіонер безсмертної Небесної Сотні, ще раз засвідчує про те, що життя його прожите немарно і що герої таки не вмирають.

*Тетяна СУКМАНЮК, учениця факультативу «Журналістика»,
Лідія ЯРОХНО-ПРОКАЗЮК, керівник факультативу «Журналістика»*

ТАКИМ ВІН ЗАЛИШИТЬСЯ У НАШИХ СЕРЦЯХ

Історія Небесної Сотні сколихнула не лише Україну, а й увесь світ. Так склалося, що й для Старокостянтинівської гімназії ці події стали власною трагедією для учнівського і педагогічного колективу. З життя пішов любимий учнями вчитель, шанований колегами педагог, професіонал своєї справи - Бондарчук Сергій Михайлович.

Сумують колеги... в учительській на столі портрет Сергія Михайловича у вишиванці, поруч живі квіти, на рушнику лампадка. Горить вогник пам'яті незгасимим полум'ям не лише за кольоровим склом, а й у серці всіх, хто його знав. Заступник директора з навчально-виховної роботи Катерина Йосипівна Демчинська поділилася своїми почуттями: «думками сприймаю, а ось серцем не можу. У Бондарчука звичка була уже після уроків на порожньому коридорі говорити по телефону. Його голос і розмова сприймалися як щось звичне, тому й закарбувалися в пам'яті. Кілька днів тому в цей же час хтось заговорив по телефону в порожньому коридорі школи. Я чітко усвідомлюю, що час назад не повернути і втраченого не знайти, а все ж таки вийшла з учительської, з якою надією — і сама не знаю, а по телефону старшокласник розмовляв...»

Діти прийняли цю звістку дуже боляче, по-своєму тремтливо переживали горе нарівні з дорослими, не стримували сліз, щирого жалю, співчуття і смутку. Смерть неблаганна, але усі ми розуміємо, що часом доля розпоряджається не завжди справедливо. Коли в мирний час ХХІ століття від снайперських куль гинуть люди, мимоволі задумуєшся над тим, чи такий вже він мирний і, головне, що далі, як жити, яке майбутнє? А наші діти уже не з підручників історії, а із свого життєвого досвіду усвідомили ціну боротьби за свободу, незалежність, гідність, демократію.

І діти пишуть - щоб висловити свої думки, поділитися переживаннями і тим уже невід'ємним у їх дитячих серцях, що залишиться назавжди у людській вічній пам'яті...

Своїми діями та працею він намагався змінити Україну

Коли згадую нашого вчителя фізики Сергія Михайловича, у мене перед очима постає образ людини, яка завжди несла тепло всім ближнім. Можна сказати, що це був чоловік, з уст якого ніколи не сходила посмішка, з ним завжди можна було поспілкуватися на інтелектуальні теми, адже це була високоерудована людина. Уроки Сергія Михайловича завжди були сповнені цікавими моментами, він намагався донести всі глибини фізики та астрономії до учнів, і це дійсно йому вдалося. Кажуть, що вчитель повинен бути від Бога, і це справді так, адже Сергій Михайлович був майстром своєї справи. Також, хочу наголосити на тому, що наш дорогий учитель був справжнім патріотом України. Своїми діями та працею він намагався змінити Україну, позбавити пут український народ, звільнити його від несправедливості й свавілля влади і забезпечити нам щасливе майбутнє. Заради нас усіх він віддав своє життя, щоб нарешті наша Україна стала справді демократичною і незалежною. Вірю, що в майбутньому вона буде процвітати і приносити радість українцям. Сергій Михайлович — це наш герой, Герой України, який назавжди залишиться в наших серцях! Адже герої не вмирають!

Марина МЕЛЬНИК, учениця 71 групи Старокостянтинівської гімназії «Життя Старокостянтинівщини», матеріал підготувала Теняна Омелянюк

Сергію Бондарчуку

І в мороз до кісток, і в відлигу,
 Відчайдушно, до крові, до болю,
 Третій місяць, ламаючи кригу,
 Здобувають собі люди волю.
 Хто повинен був бути з народом,
 Хто давав йому вірну присягу,
 Захищає бандитську породу
 І сприймає свій гріх за звитягу.
 Так чому ж їх дивує супротив
 Тих, хто б'ється за волю й свободу?
 Всіх їх треба по черзі пороти
 За порушену клятву народу!
 Не стерпілись насилля та гніт!
 Хтіли ставити нас на коліна?!
 Під ногами мазута, і піт,
 Й кров героїв – синів України.
 Під ногами палаючі скати
 І просякнута димом погода.
 Запах їдкий, як порох гармати,
 Запах нашої з вами свободи.

Богдан Слітцов, студент КПІ, випускник гімназії, учень Сергія Михайловича

Сергій Михайлович був Учителем від Бога

Згадуючи Сергія Михайловича, можна сказати, що це - Людина з великої літери. Він був учителем від Бога, класним керівником мого сина. Я завжди відвідувала батьківські збори, які проводив Сергій Михайлович. Від нього випромінювалося тепло. У моїй пам'яті назавжди залишиться усмішка, яка ніколи не сходила з його вуст. Ніколи нікого не ображаючи, він казав: «Вони наші діти, і вони найкращі. І головне, щоб усі були здоровими». Сергія Михайловича приємно було слухати, тому що він говорив усе по суті і знаходив добре слово про кожного учня. Зустрівшись на вулиці, завжди запитував про дитину, розповідав про навчання у школі. Сергій Михайлович був відданий своїй справі й боровся за нашу незалежну Україну, за справедливість, за краще майбутнє дітей. Мої два сини із захопленням розповідали про його цікаві уроки фізики. Я з болем у серці і сльозами на очах згадую Сергія Михайловича. Для нас він назавжди залишиться живим.

Вічна пам'ять нашому Герою, Учителю!!!

Галина Реп'юк, мама учнів Сергія Михайловича Олега та Віталія Реп'юків

взяв два яблука, менше залишив собі, а більше віддав мені. Він був Такий у всьому.

На одній із заправок пили чай, каву, і я саме тоді звернув увагу вперше на його очі - втомлені, добрі. Не дивувався новинам з Інтернету, він їх знав.

Підхоплюючи розмови на політичні теми, кожен присутній мав змогу щось розповісти.

Лише в Сергія думки були інші. Про рідних та близьких, спомини про пережите. Розповідав про батьків із села, як будували будинок.

Багато говорив про дружину, її патріотичні погляди та національне мислення. В моїй пам'яті закарбувалися слова. На моє запитання, коли Україна стане державою без корупції, без запродавців, які на кожних подіях чи революціях міняють погляди, партбілети - на кабінети, Сергій відповів, що цей Майдан повинен щось змінити, і для перемоги Майдану він віддає би життя.

Уже крокуючи по Хрещатику, ми не замислювались, що в історії образ Майдану неодноразово повторювався і що дві революції на одне життя - це багато, але він крокував.

Пішли до наметів «Хмельниччина», він залишився біля «Свободи».

Коли разом зі студентами закінчили наповнювати пляшки «Молотова», я пішов послухати Луценка, там востаннє зустрів Сергія. Останній бутерброд, остання розмова, останнє прощання.

Минула середа... А Сергія нема. З гіркою новиною приїхали ми додому. Біля міської ради сльози, мовчання...

*Георгій Висоцький, стаття з газети «Перша міська»,
№7(103), 27 лютого 2014 р.)*

Герої не вмирають!

Цими днями Україна поринула в небачену жалобу, оплакуючи й проводжаючи своїх Героїв - оборонців Київського Євромайдану, а фактично - України. 82 людини вбито, сотні покалічених, пропалих безвісти. Криваві події в Україні сколихнули світ. Злочинна, нікчемна, корумпована, боягузлива влада оголосила власному народу війну, віддавши наказ убивати мирних людей з надією їх налякати й далі довічно правити й панувати за диктаторськими законами. Але прорахувалась, бо їй протистояв незборимий народ в особі мужніх Героїв, нащадків козаччини, гетьманщини, воїнів ОУН-УПА, для яких вільна Україна була вищим сенсом життя. Й ось цей найдорожчий людський скарб вони поклали на вівтар волі й гідності, достойного майбуття дітей, онуків. У суботу, 22 лютого, чи не весь Старокостянтинів із сльозми на очах прощався зі своїм Героєм - Сергієм

Михайловичем Бондарчуком. Сергію Михайловичу йшов лише 53 рік. Він був талановитим учителем фізики гімназії, лідером міської організації ВО «Свобода», помічником народного депутата І.Сабія, членом виконавчого комітету міської ради, доброю, порядною, щирою й світлою людиною, чуйним, турботливим, люблячим чоловіком і батьком. За інформацією російських ЗМІ такі люди називаються інакше - екстремістами, радикалами, фашистами. Очолюючи міську організацію «Свобода», він не міг миритися зі свавіллям влади й був щиро відданий ідеї реальної, а не декларативної незалежності України, у якій було б забезпечене достойне життя для усіх, а не лише купки владних бандитів, злодіїв та їхніх посіпак й прислужників від столиці до сіл і містечок. Його часто можна було бачити на мітингах, протестах - міських, обласних, всеукраїнських, у наметі за роздачею газети та інших агітаційних матеріалів ВО «Свобода». І коли народ піднявся на боротьбу, він не міг залишатись осторонь. Ще в середу він провів останній урок учням, розповідаючи, як потрібно любити Україну. Його вони запам'ятають на все життя. А в кривавий четвер, 20 лютого, на передовій Майдану, під свистом куль, він витягував з-під обстрілу поранену дівчину-волонтерку. Саме тоді його життя обірвала снайперська куля, влучивши в серце.

Ми всі бачили, як з Героями прощалися Майдан і Україна. До Старокосятинівської гімназії, де працював С.М. Бондарчук, суботнього дня прийшли тисячі старокостянтинівців. Море квітів, вінків і сліз. За що, чому нелюди обірвали життя такій прекрасній, світлій людині, патріоту, як і десяткам інших побратимів? Покидьків неодмінно очікуватиме людська і небесна кара, горітиме земля під ногами, бо вже тікають чи намагаються утекти з країни, як щурі.

Попереду траурної процесії несли велике фото Героя у вишиванці. Складалося враження, його очі немов дивились у душу кожному, запитуючи, чи гідно ти живеш, чи готовий продовжувати справу життя тих, хто загинув у боротьбі до кінця, чи не схибиш у відповідальний момент. Державні прапори України, стяги ВО «Свобода», УПА, козацьких організацій майоріли за труною. Увесь останній шлях Героя несли на руках свободівці та бійці старокостянтинівської сотні Майдану. І увесь шлях звучало тисячоголосе «Слава Україні! - Героям слава!», «Слава нації! - Смерть ворогам!», «Україна - понад усе!», «Герой!», «Герой!», «Герой!», «Герой!», «Герой! не вмирають - вмирають вороги!». Раз у раз звучав і Державний Гімн України. Символічно, що процесія проходила біля місця, де ще день тому бовванів пам'ятник Леніну, а тепер залишилось порожнє місце. Сергій Михайлович прагнув, аби знесли пам'ятник кату українського народу. Його волю виконано, і тепер світліше стало на площі, він не буде отруювати свідомість, його місце на смітнику історії. Ще одне його бажання - встановлен-

ня у місті пам'ятника генію українського народу Т.Г.Шевченку. Є сподівання, що цього року воно реалізується. Обабіч вулиць до самого кладовища стояли люди, віддаючи шану загиблому земляку. Постає запитання: а чи могло не бути стільки жертв та кращим стати життя в країні?.

Могло, якби була вищою свідомість людей, здатність аналізувати події та небайдужість. Пригадуємо, скільки голосів було віддано за кандидата в Президенти із судимістю, його партію та сателітів-комуністів. Хіба не знали, хто вони такі? Знали, але піддалися улесливим обіцянкам, продавалися за кілограм ковбаси, гречки, кілька гривень чи якісь інші особисті вигоди. Бо коли б революція пройшла в наших головах, душах і серцях, подібна трагедія не повторилася б і ми жили б інакше. Чому тільки на жертвах об'єднується і формується Українська Нація? Тож копіткої державотворчої роботи у нас ще достатньо.

На кладовищі отець Степан провів поминальну службу. Міський голова М.С.Мельничук закликав пам'ятати усіх Героїв за нашу перемогу й усвідомлювати власну відповідальність за долю України.

Слова вдячності, поваги і шани патріоту звучали з уст А.Науменка, М.Ваврищука - членів ВО «Свобода», Л.Бондар, директора Старокостянтинівської гімназії, І.Гончара, депутата обласної ради(ВО «Свобода»), В.Глушка, учня С.М.Бондарчука, С.Худого, який від імені бійців сотні вибачився за те, що не вберегли життя свого побратима, та інших. Лунали залпи з козацьких гармат, звучав Державний Гімн України.

Вічна пам'ять Великій Людині, Учителю, Патріоту.

Герої не вмирають!

Василь Дацюк, журналіст газети «Наше місто»

У приміщенні школи встановили дошку із фотографіями Сергія Михайловича. Діти на кожній перерві приходять до свого вчителя, йому присвячують вірші, твори, малюнки.

В Україні їх назвали Небесною Сотнею. Прізвища перших загиблих героїв Майдану знають усі, їм присвячували пісні і вірші, їхні розповіді на камери знаходили і публікували. Так і має бути з людьми, які загинули у сутичках, від куль снайперів та спецпризначенців. Зараз кількість загиблих сягає більше сотні, відомості є не про кожного з них.

Верховна Рада України, висловлюючи солідарність і підтримку населенню, яке брало участь в акціях протесту, з метою вшанувати пам'ять загиблих у збройних конфліктах з листопада 2013 по лютий 2014 року, прийняла рішення запропонувати наступному Президентові країни присвоїти звання Героїв України загиблим учасникам масових акцій протесту.

За відповідну постанову проголосували 346 народних депутатів.

Ірина Рожок-Капранова, редактор газети «Перша міська», випускниця Старокостянтинівської гімназії, учениця Бондарчука Сергія Михайловича, №07 (103) 27 лютого 2014 року

РИТОРИЧНЕ

СВІТЛИЙ ПАМ'ЯТІ СЕРГІЯ МИХАЙЛОВИЧА БОНДАРЧУКА
ТА ВСІХ ЗАГИБЛИХ НА МАЙДАНІ

Куди ж так рано Ви пішли, Сергію,
На які зорі і в які світи?!
А хто ж Вашу родину обігріє,
Навчить онуків праці й доброти?
Куди ж це відлетіли Ви, Сергію?
А хто ж українських хлопчиків, дівчаток
Дорогою в майбутнє поведе?
Навчить їх думати і мріяти, й ... прощати ...
Де Вас шукати, Вчителю наш, де?
Як було б славно в коридорах школи
Вас зустрічати в доброму здоров'ї...
А Ви — у Вічність і — до зір — ГЕРОЄМ,
Борцем за УКРАЇНУ, нашу долю!
Чом у диму і сажі СЛАВНИЙ КИЇВ?
Чому палає — наче ж НЕ війна...
Хто ворог твій, прадавнє місто Кия?
У чому гріх твій, в чім твоя вина?...
У тій безмежній ВІЧНОСТІ, Сергію,
Над нами дужі крила чи долоні
Ви простягніть.! МИРОМ І ЛЮБОВ'Ю
Нас Божа ласка огорне й зігріє...
Вертайтесь ПАМ'ЯТТЮ до нас, Сергію...

Галина МЕЛЬНИК-РАДЕЦЬКА

«Я не дозволю собі відійти назад...»

Учитель фізики в елітній гімназії, вчитель-методист. У Київ на Майдан їздив часто, але так, щоб не заважало навчальному процесу. Син, дружина та учні – це був його всесвіт.

У школі він був не просто вчителем фізики, а учителем усього на світі. За життя учні складали для нього вірші... Він ніколи не дозволяв собі підвищувати на них голос, завжди був порадником і наставником. З нього брали приклад і учні, і друзі, і колеги.

Він сповідував здоровий спосіб життя, любив спорт, брав активну участь у спортивних змаганнях школи разом з учнями. Був патріотом України. Тому не поїхати до Києва не міг. Казав, що за свою країну буде боротися до останнього. Коли в мирний час убивають людей, він не міг бути осторонь. Залишивши ручку та зошити, він рушив на війну проти режиму.

«Тепер, що б не сталося, я не дозволю собі відійти назад. Заради цих хлопців, що полягли у нерівному бою, заради України треба стояти доти, доки ми не доб'ємося того, задяк чого тут стоїмо. Я собі цього ніколи не пробачу, якщо так колись станеться», - переказує останні слова колеги перед проїздом на Майдан Юрій Смаль.

Сергій Михайлович дуже хотів стати дідусем, дочекатись онуків, але не встиг...

Прощалися із Сергієм Бондарчуком у його рідній гімназії. Поховали Героя Небесної сотні на міському кладовищі у Старокостянтинові.

Газета «Експрес» 27 лютого – 6 березня 2014 року

Найголовніший урок

Сергій Бондарчук – Лицар Небесної Сотні

«Як ніхто, я розумію його без слів і знаю, що він хоче сказати: Україна понад усе! Слава Україні!»»

Літо в школу зазирає, квапить останні травневі клопоти: заключні оцінки, табелі, екзамени, ЗНО, атестації... Зовні здається, ніби у цій фінішній лихоманці все традиційне. І величні, і трагічні події Майдану уже стали історією. І лише біль знову загострює рани, а в глибині душі не міліє смуток, як не міліє криниця.

Небесна Сотня у ці дні благословляє наших школярів на щасливу життєву дорогу. Бо у ній чимало вчителів, викладачів, науковців, які майбутнє України пов'язували не лише з демократичними змінами в суспільстві, ай у рідній освіті. Свій останній урок двоє подільських педагогів-героїв Сергій Бондарчук зі Старокостянтинова та Микола Дзявкульський з Шепетівки провели на київському Майдані 20 лютого. Вони, представники найгуманнішої у світі професії, загинули від куль снайперів, як гинули на війні солдати, захищаючи Вітчизну.

Цей газетний репортаж про закінчення навчального року – нетрадиційний. Бо найголовнішим уроком буремного 2014 став Майдан. Героєм України, героєм Старокостянтинівської гімназії став учитель фізики Сергій Бондарчук. Гімназія, одна з найкращих в області, в якій Сергій Михайлович викладав фізику і астрономію понад 16 років, з першого вересня носитиме його ім'я. Названа його іменем також одна з вулиць міста, яке кількатисячною колоною проводжало в останню путь свого Учителя. З'їхались і його випускники – з різних міст України.

Нині в гімназії – екзамени. І вперше без Сергія Михайловича – авторитетного педагога, ерудита, громадського активіста, улюбленця учнів. Та його душа віє дні, віриться, – у його школі...

Старокостянтинівщина – його рідний край, бо народився 9 вересня 1961 року у селі Губин. У Вікіпедії вказано, що він був активним громадсько-політичним діячем, активістом Євромайдану, головою Старокостянтинівського осередку ВО «Свобода», помічником-консультантом народно-го депутата України Ігоря Сабія(ВО «Свобода»).

Гімназія імені героя

«Пам'ятаємо Сергія Михайловича, як чудового педагога, котрий щиро любив дітей, любив життя і Україну, - розповідає заступник директора гімназії з виховної роботи Оксана Трубецька. – Він мав глибокі переконання і сформований світогляд, але ніколи не нав'язував своїх поглядів іншим. Він власною поведінкою, працею це доводив. Знаєте, він щопереві грав з дітьми у теніс, волейбол. А вечорами діти у його кабінеті вивчали зорі через телескоп. Він брав найактивнішу участь у всіх шкільних, позашкільних заходах. Окрема сторінка його життя – це його родина: дружина Тетяна, також учителька, заступник начальника міського управління освіти, син Володимир, вихований батьками-патріотами, справжніми вчителями. Він був безвідмовний, коли була потрібна допомога».

...Життя Героя обірвалось 20 лютого, у мить, коли він на плечах виносив на плечах виносив з кровавого місця на Інститутській юнака з Шепетівки, пораненого у спину. Він знав, що кожної миті на нього чагує смерть від снайперської кулі. Він знаходив на полі бою поранених і знайшов власне безсмертя – у Небесній Сотні.

...У Києві зараз починає цвісти його липа. У Старокостянтиніві в день останнього дзвоника його могила також рясно розквітла квітами, принесеними сюди учнями, колегами, рідними, побратимами.

Герої не вмирають. Справжні учителі продовжуються у своїх вихованнях.

*Тетяна Слободянюк,
газета «Подільські вісті» 29 травня 2014 року, №№75-76(20382-20383)*

За словами колег, Сергій Михайлович був м'якою та толерантною людиною, ніколи не нав'язував іншим власних поглядів. Він був переконаним патріотом і казав, що буде воювати за Україну, якщо доведеться.

У Старокостянтиніві залишилася кохана дружина Тетяна, теж педагог, працює заступником начальника місцевого управління освіти і є членом «Свободи», у Києві — 29-річний син Володимир і невістка.

«Він жив із дружиною душа в душу, дуже хотів дочекатися онуків, - розповідає Лідія Іванівна. - Він мав усе: хорошу сім'ю, улюблену роботу (пропрацював у школі 21 рік, з моменту заснування — прим. авт.), хороший матеріальний достаток. Міг би відсидітися, але поїхав. Це найголовніший урок, який він дав своїм учням».

У кабінеті фізики, на якому досі висить табличка «№ 52. Кабінет фізики. Завідувач кабінету — Бондарчук С. М., спеціаліст вищої кваліфікаційної категорії, вчитель-методист», нас зустріли слізьми. У цей час якраз мав бути урок фізики у 53-ої групи (аналог 9-того класу), улюбленої групи Сергія Михайловича.

Його серце б'ється в небесах

У неділю, 30 березня, на Київському Майдані відбулось жалобне віче за Небесною Сотнею. Поминальні заходи за героями пройшли в усіх містах і селах України, де проживали відважні борці за Україну, її волю, гідне життя. Минуло сорок днів, як снайперська куля обірвала життя нашого земляка, патріота, вчителя, доброї, порядної людини, Героя України Сергія Михайловича Бондарчука.

30 березня на міському кладовищі біля могили С. Бондарчука зібралися рідні, побратими з ВО «Свобода» та Майдану, делегація Хмельницького на чолі з народним депутатом України, головою обласної організації ВО «Свободою» І. Сабієм, міський голова М. Мельничук, окремі депутати міської ради, представники козацтва, вчителі гімназії, громадськість. Звертаючись до присутніх в.о. голови Старокостянтинівської міської організації ВО «Свобода» М. Вавришук із сумом сказав: «Душа болить у кожного з нас, бо Сергій Михайлович був для усіх близькою людиною. Загинуло більше сотні кращих синів і доньок України. На жаль, такою була наша історія – гинули найкращі. Він поклав життя за Україну, за наше майбутнє.

БОНДАРЦУКАМ

Здравствуйте! Я, Ключко Александр 20-го февраля
 уносил с поля боя вашего мужа, отца.
 Случилось это в районе десяти часов дня.
 Началась стрельба возле Октябрьского дворца, стреляли
 люди в черном - отец батальон Беркута. В холм
 дворца начали заносить раненых кто-то в ногу, а кто-то
 в живот, как вам дорогой человек. Медики сделали
 укол Кетанова и сказали, что нужно срочно нести в
 хирургию. Я побежал в Коридор, где стояли носилки
 оставленные ВВ. Мы быстро погрузили его на них
 и понесли. Из ранения Алой струйкой лилась кровь, но
 он до последнего держал ватный тампон не давая
 ране сильно травить, когда мы донесли его до
 первой линии баррикад сн у него убавилось и
 я попытался ему держать ватный тампон, держа его
 руки. Совершенно на глазах цвет его кожи из
 румяного стал бледно серым. Если память мне
 не изменяет это было ранение из ПМ-ч. Мы
 донесли его до госпиталя возле «Козьмогута».
 Врачи сразу кололи много обезболивающего.
 Ему помогало, но было ясно что в этой борьбе
 за жизнь мы ему помочь не можем. Когда я
 уходил, он был еще жив. Когда-то давно я
 был в Славуте, совсем близко к вам и мне
 приходилось бывать в вашем городе, спустя
 много лет связь вновь обрелась, было что так
 приятно. Сохраниваю вашу потерю!
 Главное сейчас сделать, чтоб она не была
 напрасной. Жить памятью о нем и всем
 погибшим.

Слава Украине!!!

14.05.14 Харьков

Шановна Тетяно Володимирівно, ураїнієть
наші щирі співзуття у зв'язку з горем,
яке спіткало Вас, Вашу сім'ю та
Вашу родину.

Сергій — герой, що віддав своє
життя за Україну. А його втрата
— це не тільки особиста трагедія
сім'ї, а й трагедія для усіх нас
й трагедія усього народу.

Він загинув за нас, за наше
щасливе майбутнє.

Вічна Слава Герою !!!

Герої не вмирають !!!

Зновго, Виконавча Дирекція
Української асоціації організаторів
психологів та психологів і рачі
(УАОПП)

Тетяно Володимирівно, ми
смуцело разом з Вами і
спіхляємо гогови перед світлого
пам'яттю Сергія Михайловича.

Ви стали неуравлями в піднебесі,
„Небесна Сотня“ — так назвали Вас,
за те, що борожили нас і Землю,
Чужий уклін і шана Вам від нас

Коллектив Личацької школи,
Ізяславщина

Прийшла додому, де на мене чекав лише твій портрет, і вирішила написати тобі, як минув день, що нового приніс.

Я завершила роботу над книгою, яка буде тобі подарунком до дня твого народження. Розпочала готувати вечір пам'яті, що буде присвячений тобі, мій коханий, та презентацію моєї книги. Замовила тобі пам'ятник, де врахувала все, що ти любив.

Ось так і живу, мій милий, із любов'ю в серці до тебе.

Не хвилюйся, коханий, ми з нашими побратимами, соратниками вирішили працювати вдвічі більше: за себе і за тебе. Ми не підведемо тебе, не зрадімо. Старокостянтинівська «Свобода» є і буде однією з найкращих організацій.

У пошуках істини

Мій Сергій шукав істину, життєву правду з юності. Багато читав, вивчав детально історію України. Справжніми Героями, яких прагнув у всьому наслідувати, для нього були Степан Бандера, Роман Шухевич, Євген Коновалець.

Перечитував програми всіх політичних партій і розчаровано мені говорив: «Ні, це не те! Не так потрібно будувати Україну!»

Знову безсонними ночами думав про майбутнє України, читав і шукав істину.

Нарешті знайшов, зробив висновок, що тільки український націоналізм врятує Україну, дасть можливість розвиватися їй як державі.

Тому був у його житті Конгрес Українських Націоналістів, а згодом знайдено найрідніше, найближче серцю Сергія - ВСЕУКРАЇНСЬКЕ ОБ'ЄДНАННЯ «СВОБОДА». Знайшовши свою життєву істину він став найщасливішою людиною, бо оточували його побратими, соратники, однородці.

Мій коханий пішов на передову не вагаючись, без жодних сумнівів.

Лікарі стверджують, що в мить, коли він покидав після смертельного поранення цей світ, на обличчі Сергія була посмішка. Мій чоловік знав і вірив, що Україна обов'язково стане справді незалежною, кожна родина житиме в мирі, в щасті.

Ми не розчаруємо його і зробимо все, щоб так і було, щоб не вдалося реалізувати путінські плани, щоб наша Україна-ненька процвітала вічно!!!

Зміст

Слово про автора	5
Передмова	9
ТЕБЕ З МАЙДАНУ Я ЧЕКАТИ БУДУ.	10
Вернись, коханий!	11
Заповіт Небесної Сотні	12
Герої не вмирають	13
Хто, як не ми?	14
Штрихи до портрета мого коханого	17
Так народилося наше кохання – «подарунок від Бога на день народження»	19
Так ніхто не кохав...	21
Давай одружимося!	22
Щасливе подружнє життя	24
Нас єднала школа	26
Народження синочка	40
БАТЬКО І СИН	46
Моя половинка	49
Презентація книги «Живе поезія в мені...»	55
Ми – соратники й однодумці.	80
Усі на Майдан!.	92
Тетянин день у Жовтневому палаці – палаці Свободи.	99
Вирішувалася доля держави	100
Мені потрібно на передову....	106
Трагедія.	107
Прощання з моїм Героєм	110
Кохання, розстріляне снайпером	121
Останній лист коханому.	122
Ми просимо Вас: «Живіть, будь ласка...»	122
Зустріч на Інститутській.	124
Мій вибір – націоналізм.	127
ПОНАД УСЕ ЛЮБЛЮ УКРАЇНУ...	129
Нехай пов'яжуть мені жовто-блакитну стрічку...	133
Спогади про кривавий четвер 20 лютого 2014 року – невигойна рана моєї душі.	135
Яскравий слід на землі.	137
З любов'ю до людей	142
Заради великої й благородної мети.	143
Сонце мого життя	143
Мистецтво бути дружиною.	146
Щастя – це коли тебе розуміють...	148

Самотність	154
Весна без коханого	156
Ми Вам пасочку принесли...	158
Проводи	159
Життя «до» і «після» трагедії.	160
Я щасливий... Мені тут добре...	
Я зробив свою справу...	171
Запитання журналістів	172
Місяці страждань, нових випробувань й емоційної напруги.	172
«Не может быть, что на Майдане стояли не за деньги, что им не платили...»	174
Увічнення пам'яті мого коханого	176
Я маю в серці те, що не вмирає...	205
Парад вишиванок у Старокостянтиніві, присвячений борцям за незалежність України	206
Я готую тобі подарунок до дня народження, мій коханий!	220
Кохання перемогло смерть	221
Я йду до вас, Люди!	222
Люди запам'ятали Сергія усміхненим й у вишиванці.	223
Ми продовжуємо твою справу, Сергіечку!.	313
У пошуках істини.	317
Ти в моєму серці та в пам'яті людей назавжди	318

Підп. до друку 6.09.2014. Формат 90×62/16.

Гарнітура «Times». Папір офсетний.

Ум. друк. арк. 6,06.

Тираж 500 прим. Зам. №1664.

Видавництво «Поліграфіст-2»

29025, м. Хмельницький, вул. Курчатова, 8.

Св. суб'єкта видавничої справи ДК № 2814 від 4.04.2007 р.

